Ludas Matyi

XIV. évfolyam 50. szám. 1958. december 11. **Ára: 1 forint**

Pusztai Pál rajza

Zárszámadás idején

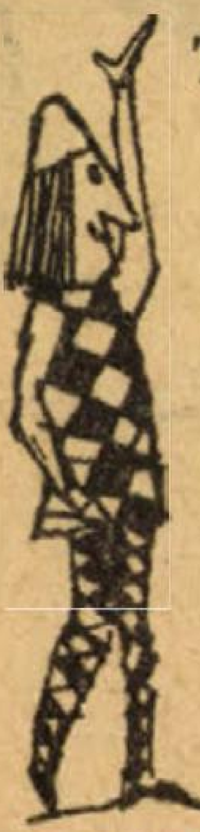
— A munkaegységed kész hozomány, Julis!
— Hát még látnád a természetbeni juttatást!

Wurlitzer falun

– Tessék már bedobni azt a forintot, lejár a lemez!

TANYASZÍNHÁZ

Tanyaszínház létesül a
Debreceni határban,
Felkeresi a tanyákat
Autón avagy batárban.

Hogyha jól elsajátítja
A színjátszás tanait,
Beleadhat játékába
Majd apait, tanyait.

Hidvéghy Ferenc

Politikai „hula-hop"

Szegő Gizi rajza

– Úgy forgatom magam körül, ahogyan nekem tetszik.

Ketten beszélnek

— Na most mondja, ez a Bokrosi! Mit szól hozzá?

— Mihez? Mi történt Bokrosival?

— Hát nem tudja? Éppen ön nem tudja? Magába bolondította Guzlica Lenkét, úgy intézte a dolgot, hogy a múlt szombaton Lenke vele menjen leltárt csinálni a küngösdi Keravill-lerakatba, ott éjszakáztak a küngösdi Korona-szállóban és vasárnap délután, miközben Lenke szundikált egy kicsit, Bokrosi egyetlen fillér nélkül otthagyta őt és hazajött Pestre. Lenke délután ötkor felébredt, s csak úgy tudott hazajönni, hogy a helybeli patikustól kért száz forintot kölcsön. Szép eset, ugye? Mit szól ehhez?

— Miért jött haza oly hirtelen Bokrosi?

— Azt mondja, látni akarta a Fradi-meccset.

— És miért nem hozta magával Lenkét is?

— Azt mondja, egyrészt csalódott benne, másrészt sajnálta felébreszteni. Szép, ugye? Mit szól hozzá?

— Hát kérem... Mint a vállalat vezetője, fel vagyok háborodva. Először is a hétvégi kiszállást szigorúan megtiltottam. Másodszor is már többízben elrendeltem, hogy kiszállásra csak egyneműek mehetnek. Harmadszor is a vállalat dolgozóinak morális intaktságára nagyon kényes vagyok. Ez a véleményem, mint a vállalat vezetőjének.

— És mint magánembernek?

— Mint magánember azt vallom, hogy mindenki egye meg, amit főzött magának. Guzlicát senkisem kényszerítette, hogy Bokrosival Küngösdre utazzék. Magára vessen.

— Na jó, jó, de Bokrosi!

— Mint a vállalat vezetője, mélységesen elítélem Bokrosi erkölcstelen üzelmeit.

— És mint magánember?

— Talpraesett fickónak tartom. Otthagyni egy alvó nőt Küngösdön, van ebben valami snájdigság, mit tagadjuk. Ügyes ember.

— Ügyes? Tudja, hogy mivel vette le a lábáról Lenkét? Azzal az ígérettel, hogy fizetésemelésre fogja felterjeszteni. Ehhez mit szól?

— Mint a vállalat igazgatója felháborítónak tartom Bokrosi visszaélését. Már többízben rámutattam, hogy a fizetésemelés alapja csakis a jól végzett munka lehet. Az erre vonatkozó körlevelet Bokrosi is aláírta. Magatartása éppen ezért súlyosan elítélendő.

— És mint magánember?

— Mint magánember azt tartom, hogy az ígérgetés a szerelmi hódítás évezredes fortélya. Azt pedig, hogy Bokrosi fizetésemelést ígér, holott erre nincs is puvoárja, szellemes ötletnek vélem. Mint magánember, hangsúlyozom, mint magánember.

— Persze a legjobb vicc az, hogy Guzlica Lenke a száz forintot költségszámlán elszámolta. Ehhez mit szól?

— Mint a vállalat igazgatója fel vagyok háborodva és vizsgálatot fogok indítani. Mint magánembernek azonban az a véleményem, hogy Guzlicának *valahogyan* vissza kellett jönnie Küngösdről, ahová hivatalosan utazott el. Ha viszont hivatalosan utazott el, akkor érthető, ha nem a saját pénzén akart visszajönni.

— És nem tűnt fel önnek valami ebben az egész históriában?

— Mi tűnt volna fel?

— Hiszen Küngösdön nincs is Keravill-lerakat! S ha volna sem tartozna a mi trösztünkhöz. Bokrosi tehát a vállalat pénzén és kocsiján egy nemlétező lerakatba ment fölösleges leltárt csinálni! Mit szól ehhez?

— Gyalázat! Mint a vállalat igazgatója fel vagyok indulva. Hiszen ez lopás, csalás és erkölcsi fertő! Mint magánember azonban meg kell mondanom, hogy kedvelem az ilyen Boccaccio-szerű történeteket. Ezek teszik színessé az életet. De ezt persze, csak mint magánember mondom.

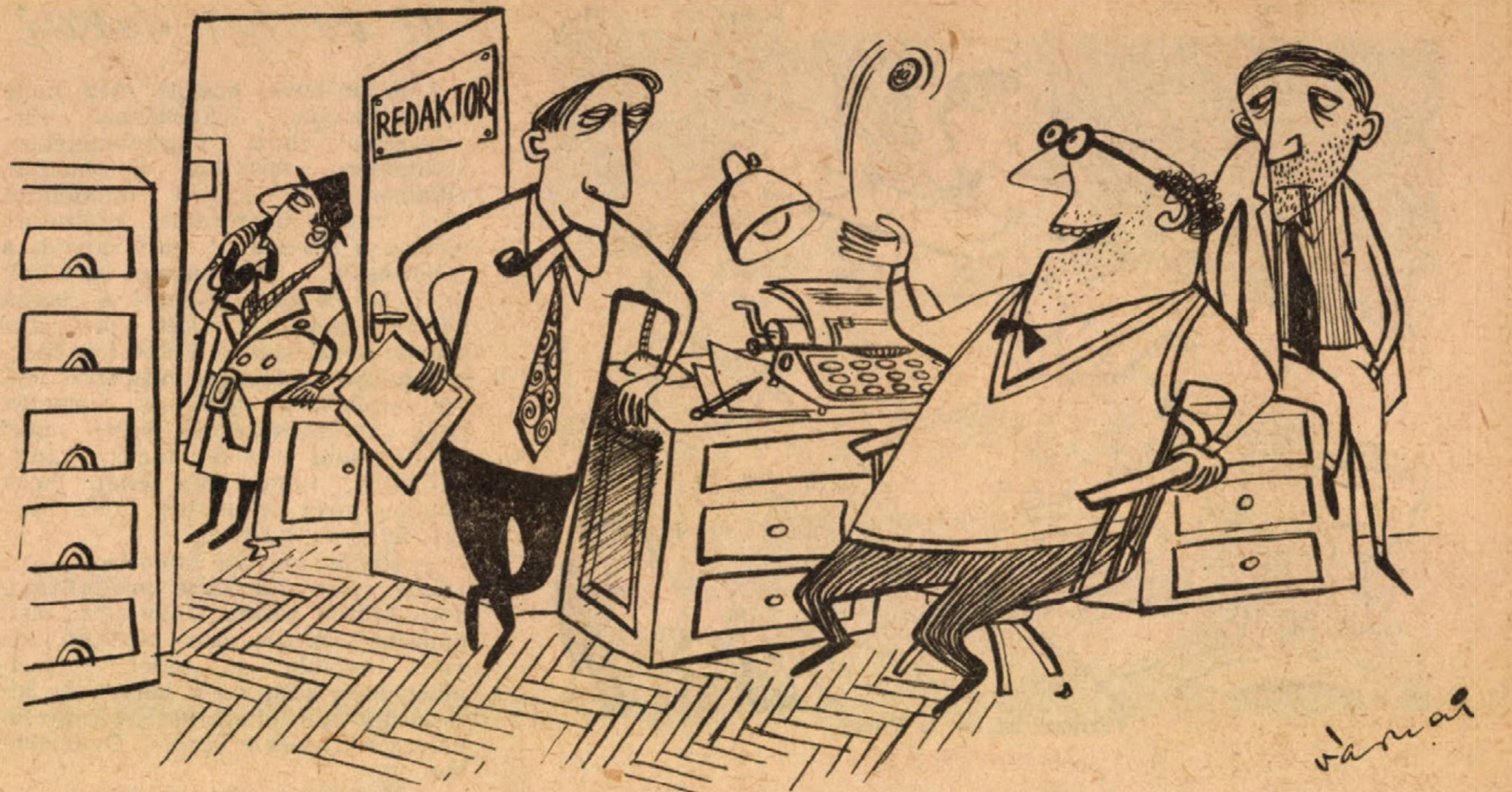
— És most mi lesz? Fegyelmi elé állíttatja Bokrosit és Guzlicát?

— Mint a vállalat igazgatója azt mondom: feltétlenül. Ezt azonban, mint magánember: nem hiszem.

Tabi László

Szabadeurópáéknál

Várnai György rajza

– Mit írjunk ma Budapestről? Vérengzést vagy éhínséget?

Történelmi ANEKDÓTÁK

SOUVENIR

Picassót, a nácik — általános közmeglepetésre — nem háborgatták. A Birodalmi Propagandaminisztérium ugyanis tőkét akart kovácsolni ebből a tényből.

Sőt tisztek és közlegények ezidőtt sűrűn látogatták Picasso műtermét. A hívatlan látogatókat a mester némán fogadta, némán vezette őket körül a teremben, búcsúzóul

azonban mindegyiknek a kezébe nyomott egy reprodukciót ama híres festményéről, amely GUERNICA baszk városkát ábrázolta összerombolva, a német légitámadás után. Csak ekkor szólalt meg Picasso, és minden egyes alkalommal ugyanazt az egyetlen szót mondotta:

— Souvenir . . .

Egyik nap megjelent a Gestapo embere, felmutatott egy ilyen reprodukciót és megkérdezte:

— Ön csinálta ezt?

— Nem! — felelte a mester. — Ezt Ön csinálta!

Ami elválaszt és ami közös . . .

A szállítómunkásból angol külügyminiszterré avanzsált Ernest Bevinnek kedvelt szokása volt, hogy heves szovjet- és kommunistaellenes kirohanásait származására való hivatkozással fűszerezze. Egyszer, amikor az ENSZ-ben a szovjet delegáció vezetőjével, Visinszkijjel vitatkozott, és saját munkásszármazásával szembeállította a szovjet delegátus polgári származását, olyan feleletet kapott, amit még ma is — amikor Bevin beszédeivel együtt rég a feledés homályába merült — sokan nevetve emlegetnek.

— Őfelsége kormányának igen tisztelt szónoka — mondotta Visinszkij, a világszervezet küldötteinek halk kuncogása közben — igazságtalanságot követett el, amikor csak arról tesz említést, ami elválaszt bennünket. Engedjék meg, hogy én az ellenkezőjét cselekedjem, és rámutassak arra, hogy — noha mi ketten különböző származású, jellemű és világnézetű emberek vagyunk — egy közös vonásunk mégis van: tudniillik, hogy mindketten elárultuk az osztályunkat. Én a burzsoáziát, Bevin úr pedig a munkásosztályt.

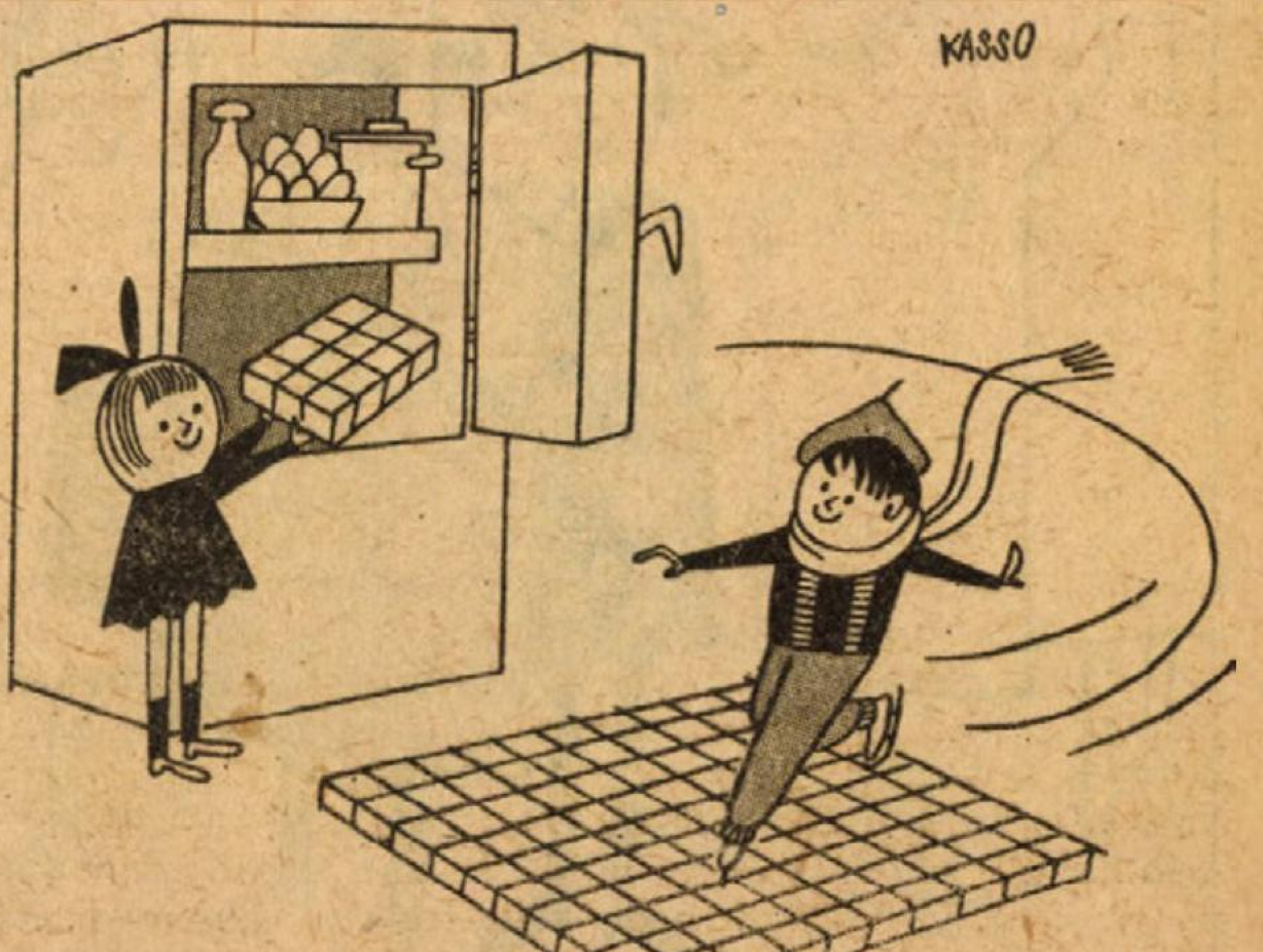
Postai hírszolgálat 9 órától éjfélig

Réber László rajza

– Evés közben, édes fiam, hagyd az újságot! . . .

Mire jó a jégkocka?

Egy üzemi étkezdében

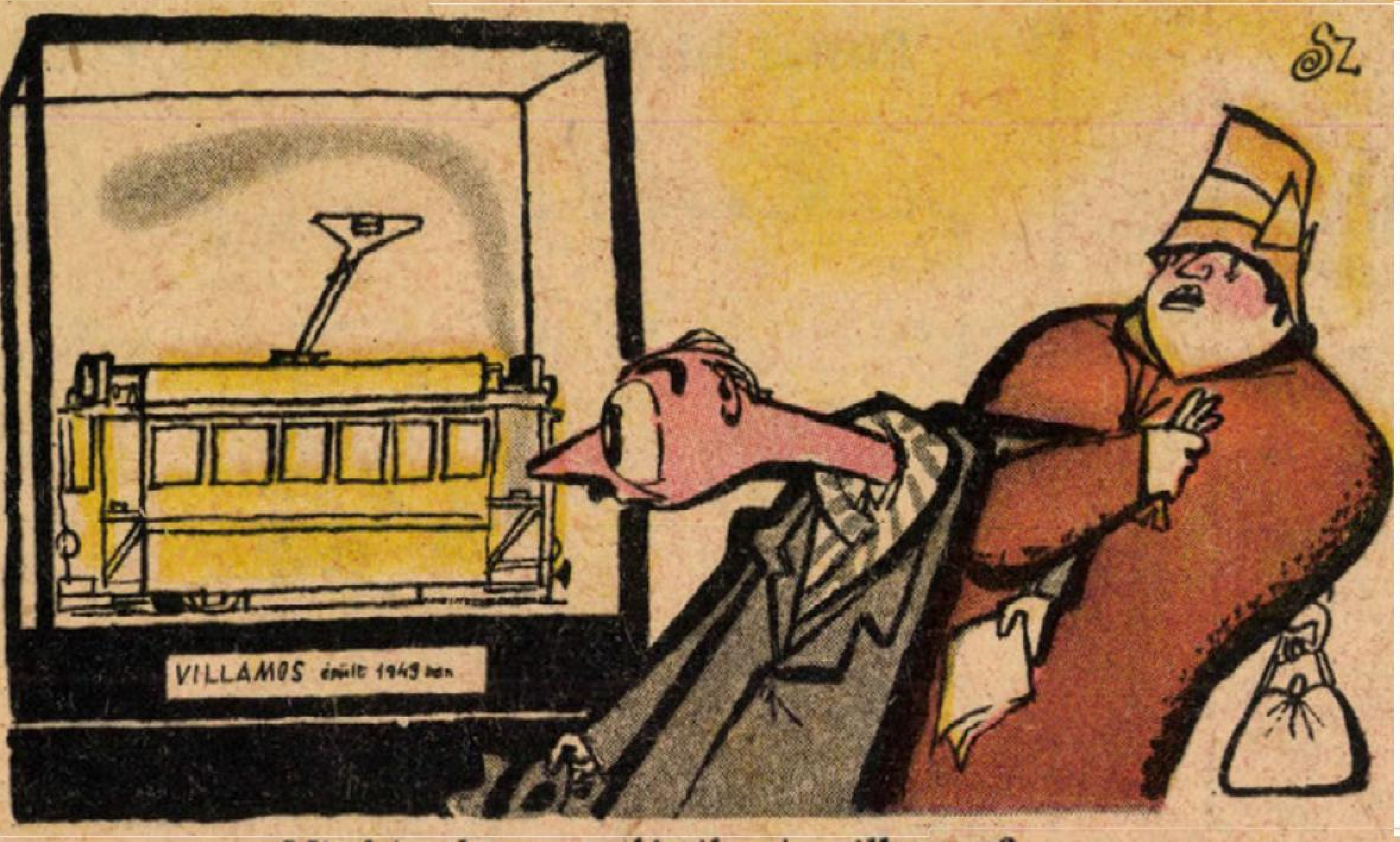
Mészáros András rajza

– Vigyázz, ha jön a leves!

Újjáépítik a Közlekedési Múzeumot

Szűr-Szabó József rajza

– Mit bámulsz, nem láttál még villamost?
– Üreset, még soha!...

Az óvatos duhaj

Három évvel ezelőtt még nagy volt a hangja... Kávéházban, eszpresszóban, házi összejöveteleken, hivatalban, vasúton, autóbuszon, villamoson — szóval mindenütt, ahol csak megfordult, orákulum volt ez a kártékony, apró dúvad: a „jólértesült". Neki semmi sem volt jó, ő tökéletesen olvasott a „sorok között", mindent tudott előre, harsányan lelkesedett a Petőfi-kör megmozdulásain, „biztos értesülései" voltak mindenről, ami azt hirdette, hogy rendszerünknek vége, mert mindaz, ami 1945 óta történt, „tarthatatlan", nem csoda tehát, hogy minden hírét öntudatos, öblös hangon imígyen kezdte:

— Biztos helyről hallottam...

1957 eleje óta kissé megjuhászodott. Látnia kellett, hogy ami „tarthatatlan", mégis csak tartható, ám azért továbbra is „tudott" egyetmást, nem adta fel a harcot, de kitűnő információinak közlését már jóval szerényebben kezdte: Óvatosabban. Így:

— Hallottam, hogy állítólag...

Ma már nagyon letört s az egykori harsány duhaj, a jólértesült „ellenzéki", gyér hallgatósága előtt csak ilyen bekezdéssel mer egy-egy hírecskét elhelyezni:

— Állítólag hallottam...

gy. l.

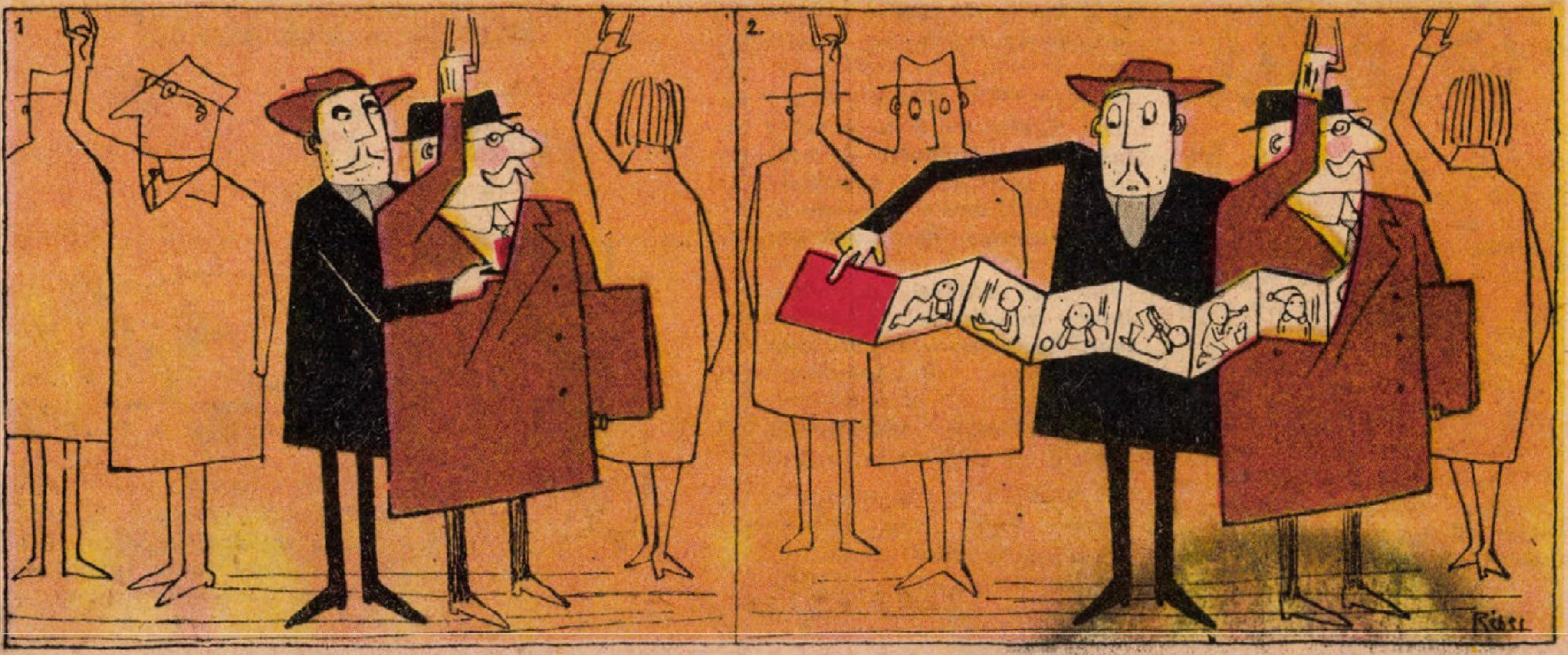
A szerény ökölvívó

Rocky Marcianot, aki veretlenül vonult vissza mint nehézsúlyú ökölvívó világbajnok, megkérdezték, hogy meg tudná-e verni a jelenlegi világbajnokot, Floyd Pattersont. Marciano így felelt:

— Nehéz kérdés. Ha azt mondom, hogy meg tudom verni, az emberek joggal vádolnak meg azzal, hogy hencegek. Ha azt mondom, hogy nem tudom megverni, az emberek joggal vádolnak meg azzal, hogy hazudok. Jobb ha nem mondok semmit...

A PÓRULJÁRT ZSEBTOLVAJ

Réber László rajza

A tüzelőfelhordó

Szűr-Szabó József rajza

– Köszönöm, kedves fiam, hogy felhozta a fát ...

LEVÉL nem egészen az SZTK-tól

Tisztelt Asszonyom!

Két év távlatából is bámulom az Ön anyai önfeláldozását, mellyel le tudott mondani ötéves Berci fiáról és itthon hagyta szomszédjánál, az öreg nyugdíjas Jóska bácsinál, nehogy az Ön jóságos anyai szíve kisfia szenvedéseinek láttán esetleg ott, a határon megszakadjon. Ki hinné, hogy két esztendő múlt el azóta, hogy egy fagyos decemberi éjszakán szeretett férje társaságában itthagyta Ön jól berendezett otthonát és hosszas viszontagságok után átlépett a határon, magyarán szólva disszidált.

Az Ön bölcsessége és ösztönös anyai szeretete megóvta Bercikét a hóvihartól, amelyen Önök akkor éjjel nagy üggyel-bajjal keresztültörtek. De megóvta még sok minden mástól is: a tízhónapos lágerélettől, a segélyektől, a tányérmosogatástól, a bizonytalanságtól, mely hányatott életútjukon végigkísérte Önöket a nyugati álomvilágban. Mivel egyszer minden rossznak mégis csak vége szakad, a sok megpróbáltatás után Önök is révbe értek: Ön, Asszonyom, mint háztartási alkalmazott állandó elfoglaltságot talált annál a textilgyárosnál, akinek üzemében kedves férje segédmunkásként dolgozik. A sors tehát most már megkíméli Önt attól, hogy kénytelen legyen eltűrni saját háztartási alkalmazottjának hanyagságát, amely annak előtte idehaza oly gyakran bosszantotta Önt, s melyért a magyar népi demokrácia nevében utólag — minden külön felhatalmazás nélkül is — szíves elnézését kérem.

Míg az Ön anyai szíve, Asszonyom, ott kint, a tengeren túl Bercikéért sajgott, ő itthon hétéves nagy legénykévé cseperedett és az öreg Jóska bácsit annyira megszerette, hogy Ön, a jóságos édesanyja, és az Ön férje, a jóságos édesapja, már eszébe se jutott. Jóska bácsi is annyira rajongott Bercikéért, hogy hallottam már olyan szülőről, aki korántsem szerette a saját gyerekét úgy, mint Jóska bácsi az Önökét. Bár, mint Ön is tudja, ilyen szülő szerencsére kevés van!

Mégis, hogy Önök, Asszonyom, fentebb vázolt nagyszerű egzisztenciájukat kint megalapították, Jóska bácsi úgy vélte helyesnek, ha kiküldi Bercikét Önökhöz. Elhatározását tett követte: a formaságok elintézése után Bercike zokogva vett búcsút Jóska bácsitól, de az Ön anyai szíve bizonyára repesett a boldogságtól, amikor keblére ölelhette majdnem két év óta nem látott Bercikéjét.

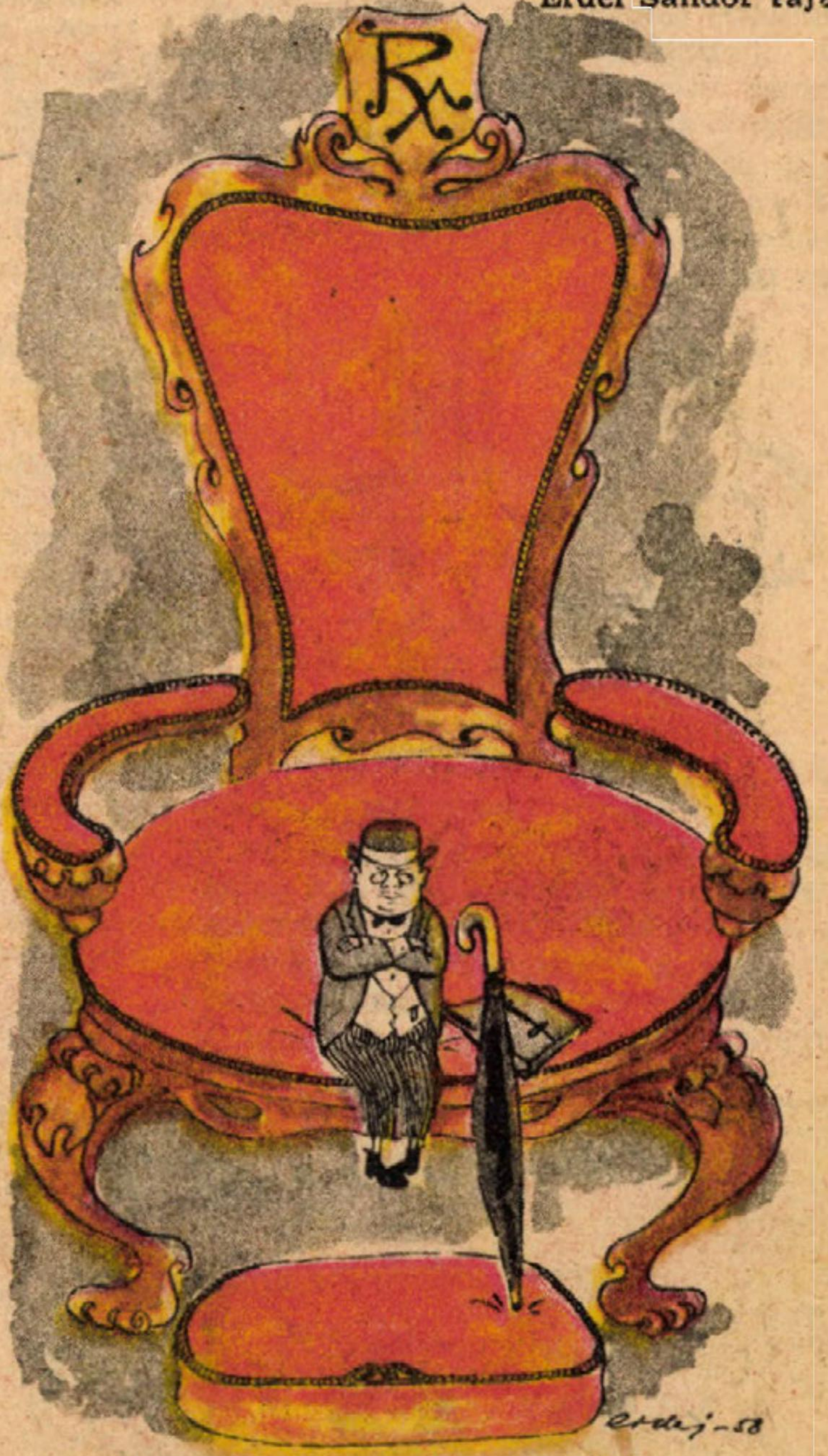
Ez, eddig Asszonyom, többé-kevésbé szabályos történet. Néhány nap múlva azonban sürgősen ki kellett vétetni Berci manduláját, ami Önt egy felháborodott hangú levél írására sarkallta. Szegény Jóska bácsi kapott éktelen szemrehányást Öntől — még hozzá repülőpostán —, hogy miért nem vétette ki Bercike manduláit itthon, Pesten, ahol ez egy fillérbe sem került volna, míg Önöket teljesen tönkretette az a százötven dollár, amit a műtétért ki kellett fizetniök.

Ön, tisztelt Asszonyom, ha az Óceán túlsó partjáról is, de meglátta végre, hogy mire jó az SZTK. Csak éppen szív kellett hozzá: az Ön jóságos, és önfeláldozó anyai szíve ...

Földes György

A francia választások után

Erdei Sándor rajza

A győztes párt a bársonyszékben

JÓ REGGELT!

Egy nápolyi órás a következő ébresztőórára jelentett be szabadalmat:

Az óra először csenget, de ha a csengetés után nem csavarják el, működésbe lép egy magnetofonszalag, amely először autóduda hangjával szolgál, majd kutyaugatás, több pisztolylövés, végül ágyúlövés hallatszik. Valószínű, hogy a találmányt még továbbfejlesztik. Lehetséges, hogy sor kerül majd egy olyan szerkezetre is, amely végül belerúg az alvóba?

Asztra megváltozik

Nem tudom, mi van a kutyámmal az utóbbi időben. Mintha megváltozott volna. Ez a kutya, amely azelőtt egész nap ugrándozott, mint a szöcske, most elmélázó lett, hogy ne mondjam kontemplatív. Jár-kél a szobában, de méginkább egyhelyben megül és figyeli a fejleményeket. Tekintetéből mélabú és szemrehányás sugárzik.

Nem szokásom figyelgetni a kutyát, nem is nagyon érek rá. Tizenegy esztendő alatt, mióta együtt vagyunk, megszoktuk egymást, nincs érzelgős természetünk. Mind a ketten férfiak vagyunk. Megszoktam viharos üdvözléseit, kedveskedését, nyafogását. Ha délben hazajöttem, Asztra már az előszoba ajtónál várt, egészen a földhöz lapulva; orrát az ajtó alatti réshez szorította, nehogy egy csipetnyit is elmulasszon a szagomból, míg felérek a lépcsőn. Amikor beléptem, farkcsóválva és ugrándozva kísért be a lakásba. Én rövid „szervusz"-szal köszöntöttem, kétszer megvakartam a fejét, aztán mentem kezet mosni. Késő estig, amíg dolgoztam, jóformán nem is tudtam róla, míg a lefekvés utáni szokásos ugra-bugra után nyugovóra nem tértünk.

Ez volt eddig. Az utóbbi időben azonban Asztra kényszeríti, hogy foglalkozzam vele. Ezt raffináltan és kíméletlenül cselekszi. Már a mélabú is ezt a célt szolgálja. A rabszolgák, akik a Fáraó piramisait építették, nem tántorogtak olyan szemrehányóan a felügyelők ostorcsapásai alatt, mint ahogy Asztra a szoba egyik sarkából a másikba megy, amikor észre akarja vétetni magát. Persze, a feleségem előbb-utóbb bedől neki és hívatjuk az orvost. Senki se gondolja, hogy Asztra fél az orvostól. Ahogy meglátja, készségesen felugrik a székre, onnan az asztalra, hogy megkönnyítse a vizsgálatot. Az injekció után hálásan nyaldossa az orvos kezét, örül, hogy legalább egy félórára az érdeklődés központjába került.

De más jelekből is észrevettem Asztra viselkedésének kellemetlen megváltozását. Nem hagy például beszélni. Ha valami hosszabb, érdekes történet elbeszélésébe fogok, azonnal nyifogni kezd, kivéve ha róla beszélek, azt türelmesen végighallgatja. Honnan sejti, hogy hosszú történet következik? Erre még nem sikerült rájönnöm. Valószínűleg a hangsúlyomról és lélegzetvételemről, vagy a hallgatóim türelmetlen arckifejezéséből. Ha műveimből felolvasást tartok, azt végképp nem bírja. Akkor ugat is.

Általában, sokat fontoskodik és nem hagy élni. Ahová a lakásban lépek, mindenütt kutya van. Ha járkálok, a lábaim közé keveredik, mire leülök, már ott terül el a lábam alatt, mint egy szőnyeg. Előfordul persze nem egyszer, hogy véletlenül a lábára taposok, mert lehetetlen kikerülnöm. Ilyenkor vészeset sikít, de rögtön összeszedi magát és hálás tekintettel néz rám, mint aki azt mondja: „Köszönöm, hogy fenséges lábaddal érintkezésbe kerülhettem." Engem persze mérhetetlenül idegesít ez a kutyaalázat, amely finom ravaszsággal párosul. Asztra ugyanis pontosan ismeri az életrendemet és ehhez igazítja manővereit. Tudja, mikor hallgatok rádiót, mikor ülök le újságot olvasni, és ha étkezés közben felkelek az asztaltól, mire odaérek a kis asztalhoz, amelyen a szódásüveg áll, ő már rég az asztal alatt fekszik abban a reményben, hátha belerúgok. Akárhová rakom a papucsomat, sem lefeküdni, sem felkelni nem tudok anélkül, hogy bele ne ütköznék. Ha cselt alkalmazok, mert azért én is ravasz vagyok, és a papucsaimmal ellentétes oldalon szállok le az ágyról, Asztra azzal a megvetéssel néz rám, ami annak jár, aki megszegi a játékszabályokat. Öltözködés közben érkezik el Asztra nagy pillanata, amikor a cipőmet kiveszem a szekrényből. Ilyenkor ő már a fotel körül settenkedik, ahol a cipőmet felhúzni szoktam. Abban a pillanatban, ahogy a cipőfűzéshez lehajolok és mind a két kezem el van foglalva, Asztra rögtön odaül az

orrom elé és két percen keresztül, kéjesen, közvetlen közelről beleszuszog az arcomba.

Amikor Asztra viselkedése miatt panaszt tettem a feleségemnél, elhomályosult tekintettel sóhajtotta:

— Szegény Asztra öregszik, ez a rejtélyes viselkedés titka... Több gyöngédségre vágyik... A kutyák nem élnek olyan soká, mint az ember... Talán búcsúzkodik tőled...

Nem tudta folytatni, kiment a szobából. Egyedül maradtam Asztrával és így szóltam hozzá:

— Hálátlan kutya, hát meg akarsz halni...? Nem jó itt neked...? Mindent megkapsz, ami csak kell, még injekciót is adatunk neked... Igaz, hogy vadászkutya vagy és én nem vittelek vadászni, de hát töltőtollal nem lehet vadkacsát lőni... Ne csináld ezt a hülyeséget, elélsz te még jó néhány esztendeig...

Asztra nem felelt, csak ráfeküdt a lábamra. Kétszer megvakartam a fejét, aztán kimentem kezet mosni.

Gádor Béla

Nincs más megoldás

Gerő Sándor rajza

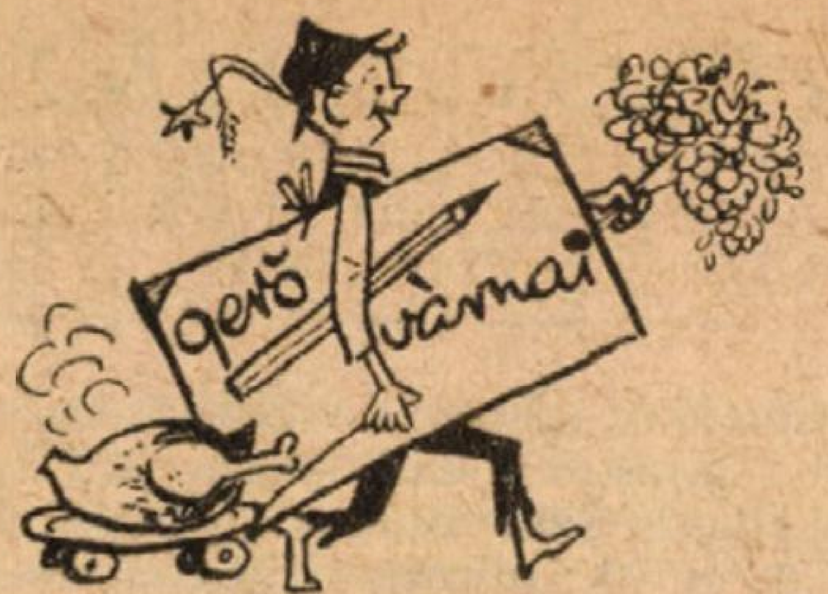
– Mi az, te hanglemezgyűjtő vagy?
– Nem magamnak veszem, hanem a szomszédomnak, mert mindig ugyanazt a lemezt nyúzza!

Egy fejhallgatós moziban

Várnai György rajza

– Tudja, én nem vagyok süket, de így legalább nem hallom, ha mögöttem valaki „elmagyarázza" a filmet!

Esküvői Kép

Az elmúlt szombaton kilenc ifjú pár kötött házasságot Turkevén. Munkatársaink az esküvői előkészületek lázában égő városról az alábbi légi felvételt készítették.

Sarkkutatók vikendje

Karácsonyi szünidő

Tisztességes főnök

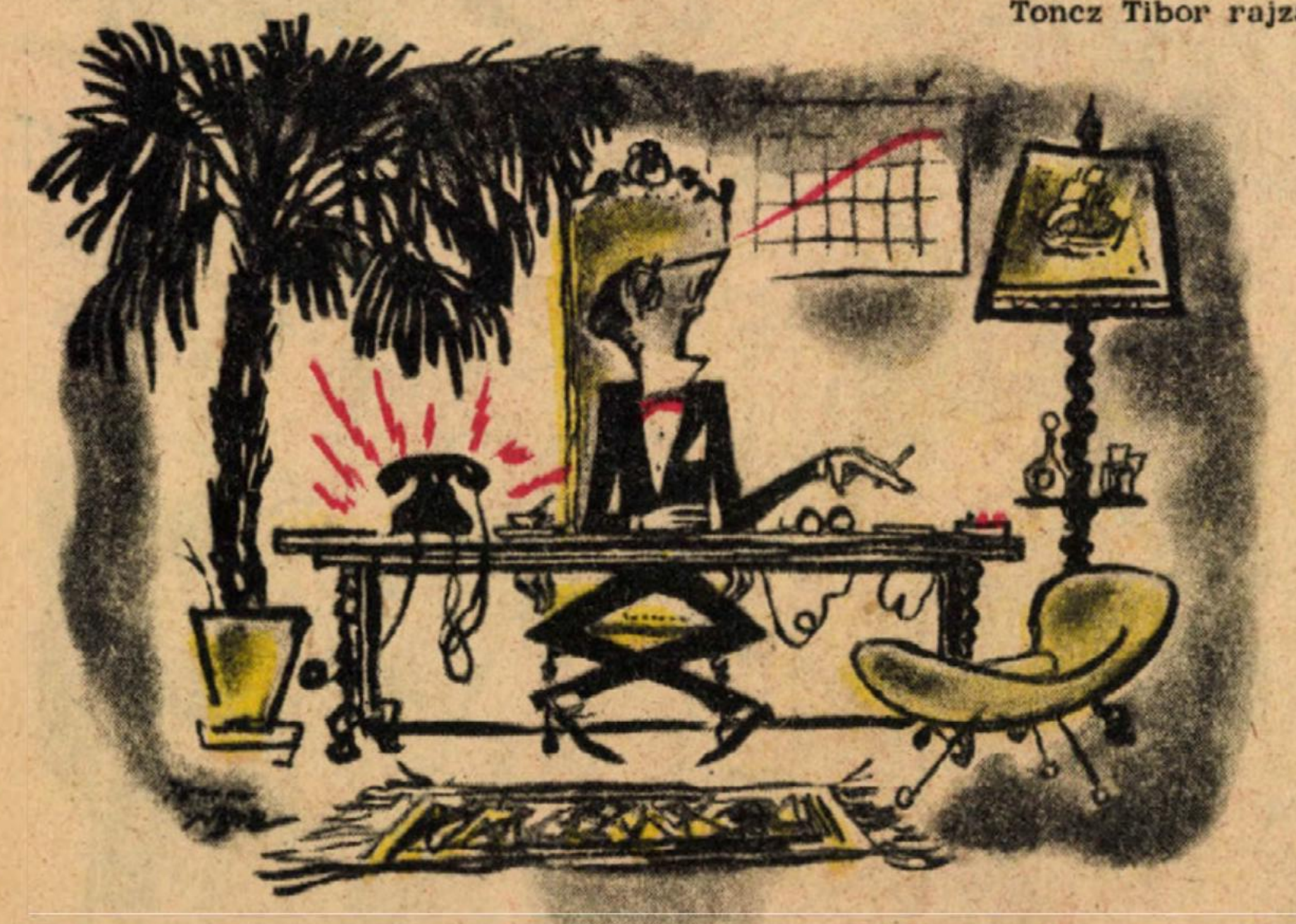
Szegő Gizi rajza

– Nem tudok közöttük választani! Egyforma jó munkaerők ...

A pálmafa árnyékában

Tovcz Tibor rajza

– Fel kell venni még egy embert ... Cseng a telefon, és nincs, aki felvegye ...

ALKOHOLIA (Javaslat az ENSZ-hez)

A javaslat gondolata akkor született meg bennem, amikor elolvastam a Nemzetközi Egészségügyi Szervezet statisztikáját, amely szerint 30 millió alkoholistát tartanak nyilván az egész világon. Ha még ehhez hozzávesszük, hogy nagy számmal vannak titkos, nyilván nem tartott alkoholisták, továbbá olyan fékezhetetlen és megszámolhatatlan alkoholisták, akikhez hozzá sem lehet férni, akkor az előbbi hivatalos számot nyugodtan megszorozhatjuk kettővel, s mintegy 60 millió alkoholistával számolhatunk bolygónk területén. A fokozott alkoholfogyasztás különben az éghajlattal áll összefüggésben, a tapasztalat szerint ahol éghajlat van, ott isznak az emberek. Nincs ellenben összefüggésben az alkoholfogyasztás a társadalmi rendszerrel, mert a félgyarmati elnyomás alatt álló népek éppen úgy isznak, mint az ipari válságok által sújtott országok munkanélkülijei, különösen sós ételek után.

Az alkoholisták szét vannak szórva az egész világon, mindenütt elnyomott kisebbséget alkotnak, akiket gyakran megakadályoznak legkedvesebb jogaik gyakorlásában. Áremeléssel, részleges szesztilalommal és orvosi cikkekkel gyötrik őket, józan emberek ellenséges gyűrűjében kénytelenek élni és inni. Éppen ennek a tarthatatlan helyzetnek a megoldására dolgoztam ki javaslatomat, s küldtem be az ENSZ titkárságának. Alapítsanak ezzel a hatvanmillió emberrel egy új országot, egy szesznagyhatalmat, nevezzék el Alkohóliának. Segítsék hozzá ezt a szorgalmas, tehetséges és szomjas népet ahhoz, hogy a saját nemzeti sajátosságai, hajlamai és igényei szerint rendezhesse be otthonát. Nem lehet akadály a nyelvi nehézség, amely különben is csak az ötödik-hatodik pohár után áll be, s akkor sem akadálya a megértésnek, sőt gyakorta elősegítője. Az alkoholisták megértik egymást, vannak az eszperantó születését megelőző nemzetközi indulatszavaik, s főképpen jeleik, amelyek segítségével megértésre jutnak a legfontosabb kérdésekben. Alkohólia fejlett üveggyártással rendelkező, szőlőtermelő ország lenne, borral és rummal folyó Kánaán, ahol az egy főre eső alkoholmennyiség a legmagasabb lenne az egész világon. A kereskedelmet sűrű italbolthálózat bonyolítaná le, minden ház gondosan alá lenne pincézve, a kínzó hordóhiányt hírből sem ismernék, amellett ez az ország minden tekintetben békeszerető lenne, mert nem adnák ki fegyverkezésre azt a pénzt, amelyet italra költhetnek. Kanyargós utcák tennék könnyűvé a közlekedést, s szeretettel foglalkoznának a józan páriákkal. Az ivás éppenséggel nem lenne kötelező, de aki sokáig idegenül állna az ország nemzeti sajátosságaival szemben, az elveszítené állampolgárságát.

Miközben az ENSZ-palota egyik kis helyiségében, amelyet Dag Hammarskjöld bocsátott rendelkezésemre, szorgalmasan dolgoztam javaslatomon, hirtelen rádöbbentem arra, hogy Alkohólia utat mutathatna a világnak. Vajon miért ne lehetne érdeklődési körök szerint újrafelosztani a világot? Föltétlenül életképes állam lenne például Poécia, vagyis a költők országa, ahol költői lenne a hivatalos nyelv és mindenkinek kiadnák a verseskötetét. Bürokráciában, a Hivatalnokországban szünet nélkül egymás ügyes-bajos dolgait intéznék az állampolgárok, akták, ügyintézők és mellékletek soha nem látott paradicsomi bőségében dúskálnának. Maródia a betegek és az orvosok hazája lenne, ahol a lakosság szanatóriumokban lakna, az utcákon csak a járóbetegek járhatnának, s időnként polgárháború törne ki a belgyógyászok és a sebészek között. Filharmóniában a zeneszerzők, zenészek és zenerajongók telepednének le, a modern zene párthívei lennének kormányon, a preklasszikusok rezervátumokban élnének, a hivatalos nyelv természetesen énekbeszéd lenne.

A terv tehát kiváló, mindössze az a baja, hogy a gyakorlatban megvalósítható. És ha az emberiség megbízna a végrehajtással, habozás nélkül hozzáfognék az előkészítő munkálatokhoz.

Feleki László

Autóvezetőnek tilos az alkohol!

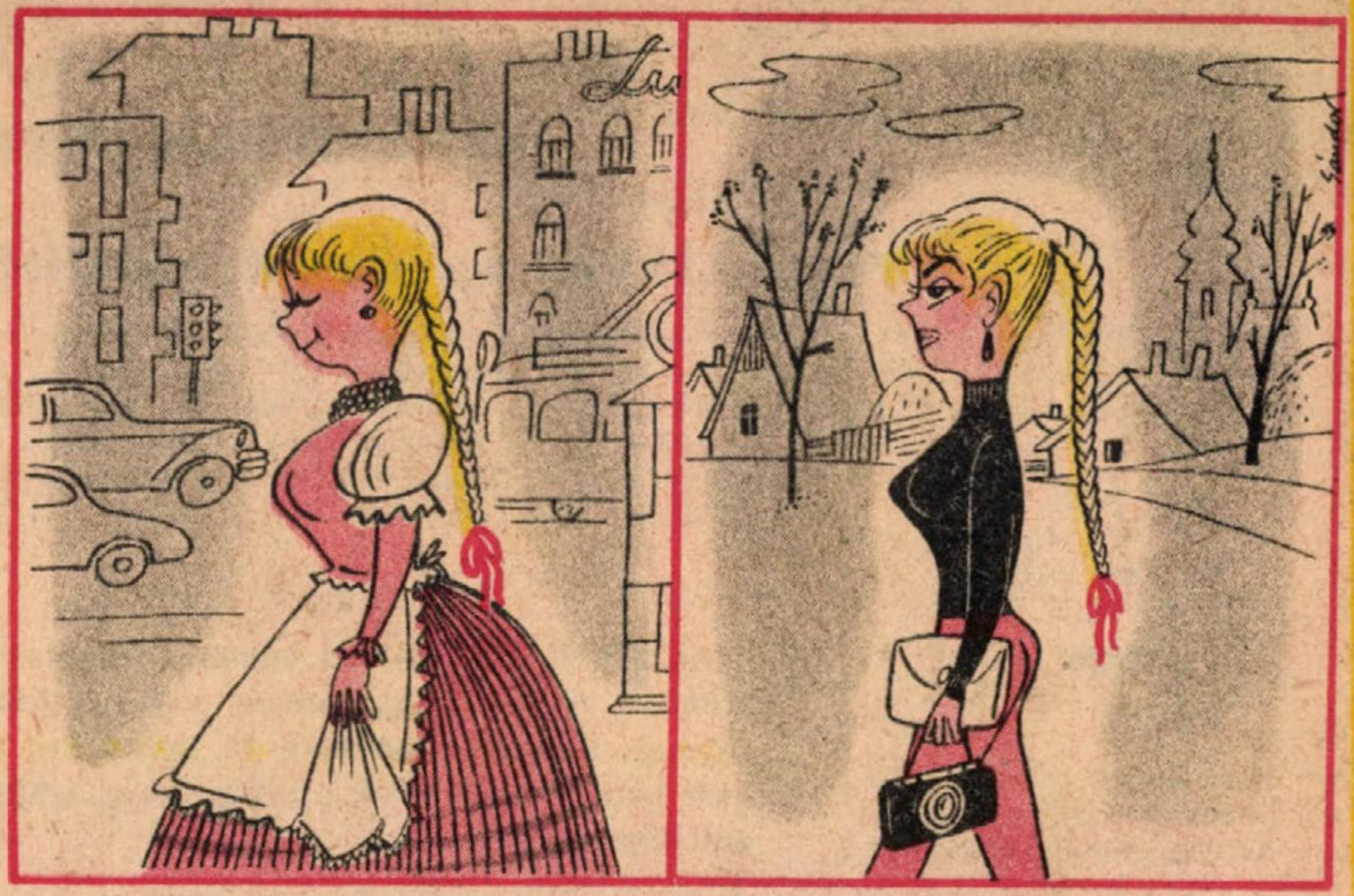
Gerő Sándor rajza

– Mondja, szomszédasszony, maga mit csinált, hogy ne igyon a férje?
– Vettem neki egy Wartburgot! ...

Divat a copf

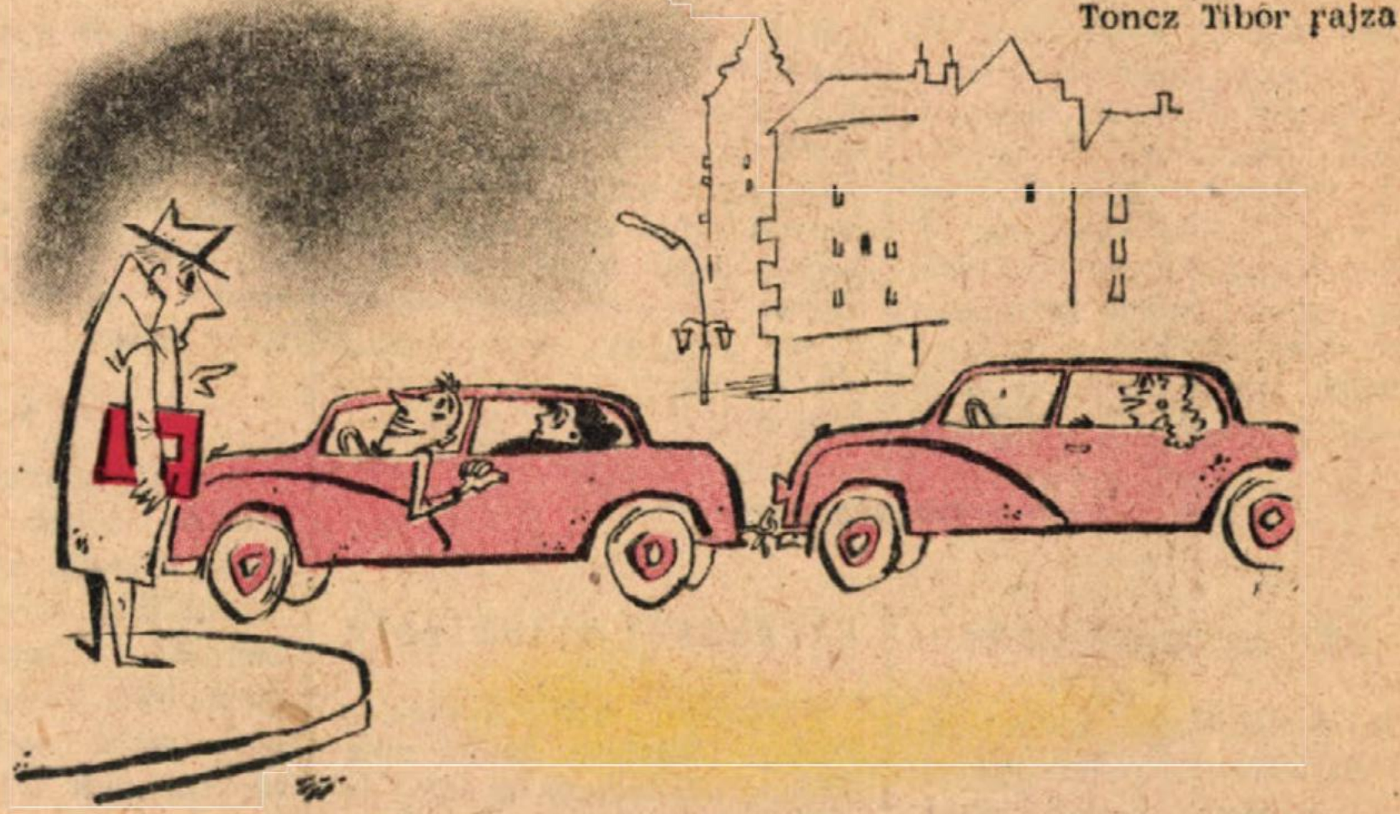
Sándor Károly rajza

Falusi kislány Pesten — Pesti kislány falun

Előrelátó ember

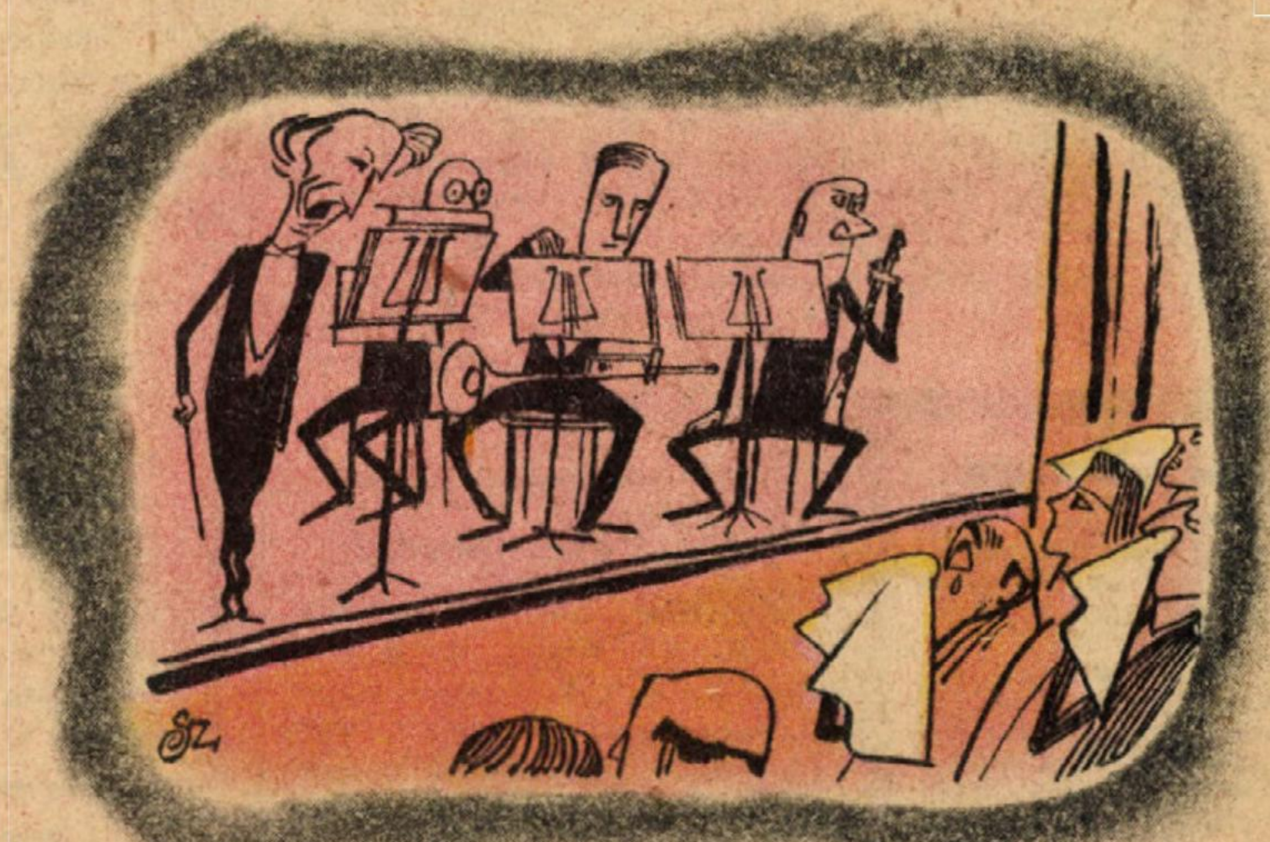
Toncz Tibor rajza

– Mi az, neked két kocsid van?
– Csak egy, de megvettem hozzá minden pótalkatrészt! ...

Számol a közönséggel

Szűr-Szabó József rajza

– Legújabb zeneművemet fafúvókra, rézfúvókra és orrfúvókra komponáltam!

Ideje volna már egy olyan ujságot megjelentetni, amelyben csak kellemes, örömöt kiváltó eseményekről olvashat az ember. Nem tudom még, hogy ennek az ujságnak az első száma mikor fog megjelenni, 1960-ban, vagy 1970-ben-e, avagy esetleg csak 2000 körül, az első számot magánszorgalomból én mindenesetre összeállitottam, s most a közvélemény elé bocsátom - talán azért is, hogy beletekinthessünk a jövőbe.

SZILÁGYI JÁNOS

I. évfolyam, 1. szám. *Megjelenik majd egyszer*

Esti ÖRÖMHIREK

Feltalálták az örömbombát!

Genfi tudósítónk jelenti: A Nemzetek Egyesített Atomfizikai Kutatóintézetében több

évi kísérletezés után *sikerült előállítani az első örömbombát.* Az örömbomba termonukleáris maghasadáson alapszik s robbantása az emberekből őszinteséget, derűt, szeretetet és megértést vált ki. Az örömbombának *pusztító hatása van a gyűlölködésre és az irigységre, s kürtja a lélekből a pesszimizmust és a rosszindulatot.* Az új találmánynak beláthatatlan hatása lesz az emberiség egész további fejlődésére.

Lapzártakor jelentik:

Az ENSZ közgyűlésén ledobták az első örömbombát. A hatás csodálatos volt. A küldöttek egymás nyakába borultak és kétszáztíz másodperc alatt megegyeztek a világ összes, eddig megoldatlan kérdésében.

Csökkent az idegenforgalom

az utóbbi napokban

Tudósitónk jelenti: Magyarországra az utóbbi három napban mindössze

564 816 külföldi turista érkezett.

Különösen kevés turista érkezett az ázsiai és az afrikai országokból, *mindössze 58.414 fő.* Ugyancsak csökkent az országból kiutazó magyar turisták száma is. A tegnapi napon

mindössze 26 414 fő utazott külföldre.

Ezek közül a többség Egyiptomba és a Haway-szigetekre látogat el, *a többi csak Olaszországot, Franciaországot és Spanyolországot tekinti meg.*

Az IBUSZ-nak feltétlenül arra kell törekednie, hogy az utazóknak ezt a sajnálatosan alacsony számát sokkal magasabbra emelje. Felmerül a kérdés: *talán rossz az IBUSZ propaganda-munkája?*

*

Az utazásokkal kapcsolatosan egyébként egy kellemetlen esemény történt csak az utóbbi két hétben: P. J. nyugalmazott raktárnok

20 csomag magyar borotvapengét akart kicsempészni Svédországba.

A vámőrök nem kobozták el a pengét, mert ezt P. J. nyugalmazott raktárnok – saját szavai szerint – a göteborgi gyerekek közt akarta szétosztani.

Nagygyűlés a diákok házában

Ma délelőtt a középiskolás diákok nagygyűlést tartottak a Diákok Házában. A nagygyűlésnek egyetlen napirendje volt: fellépni a tanárok körében eluralkodó liberalizmus ellen. A felszólalók hangoztatták, hogy egyes tanárok túlságosan alacsonyra szabják a követelmények mércéjét, kevés házifeladatot adnak fel, s túlságosan kis számban adnak közepesnél rosszabb osztályzatot a diákoknak. Bukásra a jelenlevők közül visszamenőleg sem emlékezett senki. A nagygyűlés egyben felszólította a diákokat, hogy hagyjanak fel a túlzott tanulási lázzal, mérsékeljék magukat, mert elvégre szórakozásra és pihenésre is hagyni kell időt.

HÍREK

Bendegúz Pál négyhónapos csecsemő, kiesett szülei hatodik emeleti lakásának ablakából. Könnyebb zúzódásokat szenvedett. Az orvosok remélik, hogy a vasárnap rendezendő rollerversenyen már részt vehet.

*

A magyarországi narancstermés ebben az évben is olyan jó volt, hogy nyolcszori árleszállítás után sem kelt el belföldön a termelt narancsmennyiség. Tegnap ezért ismét húsz vagon narancsot kellett exportálnunk Olaszországba.

*

Betörők jártak Buzgó Péter kereskedősegéd Papsajt utcai lakásán. A betörők Buzgó Péter lakásán hagytak hat nagyértékű aranykarkötőt, nyolc svájci karórát, három 8×10 méteres teherání perzsaszőnyeget és egy 60 lóból álló versenyistállót. A rendőrség keresi a tetteseket.

Időjárásjelentés

A Meteorológiai Intézet által szervezett közvéleménykutatásnak megfelelően a következő két hónapban meleg, napos időre számíthatunk. A dolgozók egy csoportjának kérésére a következő két hónapon belül 12 napon át forró, 30 fokon felüli lesz a hőmérséklet. A zöldövezet gazdáinak kérésére Budapest környékén 16 alkalommal lesz majd eső, éspedig 11 alkalommal langyos, nyári eső, további 5 alkalommal zivatar. Nagyobberejű viharra vonatkozó kérés ez alkalommal nem érkezett.

Meghalt a bürokrácia

Ma reggel nyolc órakor az Állami Hivatalok Szervezetében meghalt a Bürokrácia. Míg élt, nem sok örömet szerzett szeretteinek. Temetése holnap este hét órakor lesz a Ritka Régiségek Múzeumában. Egy-két gyönge képzelőerejű humoristán kívül nem gyászolja senki.

Béke poraira . . .

HÁZASSÁGI HIRDETÉSEK

Feltűnően szép, lelkiekben gazdag, jófizetésű, önálló villalakással rendelkező 18 éves leány férjhezmenne szerénykeresetű, igénytelen külsejű férfihez. „Nem akarok érdekházasságot kötni" jeligére. (*)

*

Magas, jómegjelenésű, művelt, vezetőállásban lévő 30 éves fiatalember nősülne. Elvenne olyan özvegy, vagy elvált asszonyt, akinek legalább három gyermeke van, egy vagy több férjtől. 30 évestől 45 éves asszonyok jelentkezzenek „Csúnyák előnyben" jeligére. (A korhatár további néhány évvel kitolható.) (*)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

GRAMM EDE, NAGYMÁNYOK. Köszönjük, hogy hozzánk fordult kérésével. Ügyét természetesen elintézzük. Kérjük, hogy ügyes-bajos dolgaival — ezek elintézése végett — máskor is forduljon lapunkhoz, mert munkatársaink unatkoznak. Előre is köszönjük.

FONTOS HIRDETMÉNY

A XVI. kerületi tanács ismételten felszólítja a főváros összes megfelelő lakással még nem rendelkező lakóját, hogy kedden délelőtt 8 és 10 óra között jelentkezzen a tanács Csupaszív utcai épületében. A jelentkezőknek ½11 és 12 óra között fogjuk kiutalni a szükséges mennyiségű lakást. A félóra várakozási idő az adminisztrációs formaságok elintézéséhez szükséges. A várakozásért szíves elnézést kérünk ügyfeleinktől.

(Ugyanilyen szövegű hirdetmény közzétételére kérte fel szerkesztőségünket a III., V., IX., X., XV., XVIII. és XX. kerületi tanács is, de az általános érdektelenség miatt e tanácsok hirdetményeit részleteiben nem ismertetjük.)

A karikaturista gondjai

Toncz Tibor rajza

– Nincs egy témád, anyukám?
– Rajzolj valamit a rengeteg disznótorról.
– Ugyan mit? Azelőtt legalább nem lehetett fekete borsot kapni . . .

Lírikus-sors

Az 1486-os esztendő telén Őz Árpád, a szelídhangú költő befejezte lírai versciklusát A kötetnyi vers szépen ábrázolta a költő korát s a költőnek a korról alkotott gondolatait, melyet a versciklus utolsó versének befejező sorai is tanúsítanak:

A tél az ablakokban
hegedül —
Egyedül vagyok, csúnyán
egyedül.

A költő a versciklussal a kiadóhoz ment, hol ismerték és becsülték a költőt s ezért útja sikeres volt. Ígéretet kapott, hogy versgyűjteményét a legközelebbi hat éven belül kiadják. Őz békésen várta ki a hat esztendőt, ám midőn a hatodik év végén sem jelent meg versgyűjteménye, felkereste a kiadót. A kiadó szabadkozott és az asztalon heverő újságra mutatott. — Te is olvashattad a szenzációt — mutatta be Őznek — hogy Kolumbusz felfedezte Amerikát. A kiadói tervbe a te rovásodra soron kívül be kellett iktassunk egy útinaplót Kropacsektől, aki részt vett a nevezetes hajóúton. Egyébként semmi baj a verseiddel, áttettük az 1526-os kiadói tervbe.

1526-ban a kiadó szabadkozva mondta Őznek: — Hidd el, már szedésre ment a kéziratod, amikor jött ez a mohácsi vész. Sipek elbeszélő költeményt írt „Lajos király csele" címen, természetesen ki kellett adjuk terven felül. Könyved — legyél egészen nyugodt — 1789-ben megjelenik.

Thermidor után jelentkezett Őz a kiadónál, ahol leplezetlen bosszúsággal fogadták. — Persze, a verseid — mondta a kiadó, — de mit csináljunk ezzel a sok embert érdeklő francia forradalommal? Desmoulins-ről remek kortársai emlékezéseket írt egy ügyvéd! Ki kellett adni, magad se tettél volna másként! De 1812, öregem, ez lesz a te könyved esztendeje!

De 1812-ben megverték Napóleont és a kiadó szerződést kötött Tolsztojjal egy nagyszabású történelmi regényre és az 1958-as új terminusban Őz Árpád már maga sem hitt, ezért kedvetlenül elhunyt még a harmadik negyedév előtt. Azonnal felfigyeltek halálára és a könyv a tervbe vett határidő előtt három héttel megjelent. A kritika melegen emlékezett meg a szelídhangú lírikusról, kinek költeményei szépen tükrözték a költő korát és a költőnek a korról megformált gondolatait a XV. századtól a XX.-ig.

Somogyi Pál

„Virágnyelv"

Szegő Gizi rajza

– Inkább valld be, Blanka, hogy karácsonyra megint egy új porcelán-készletet akarsz . . .

Olvasott szülők

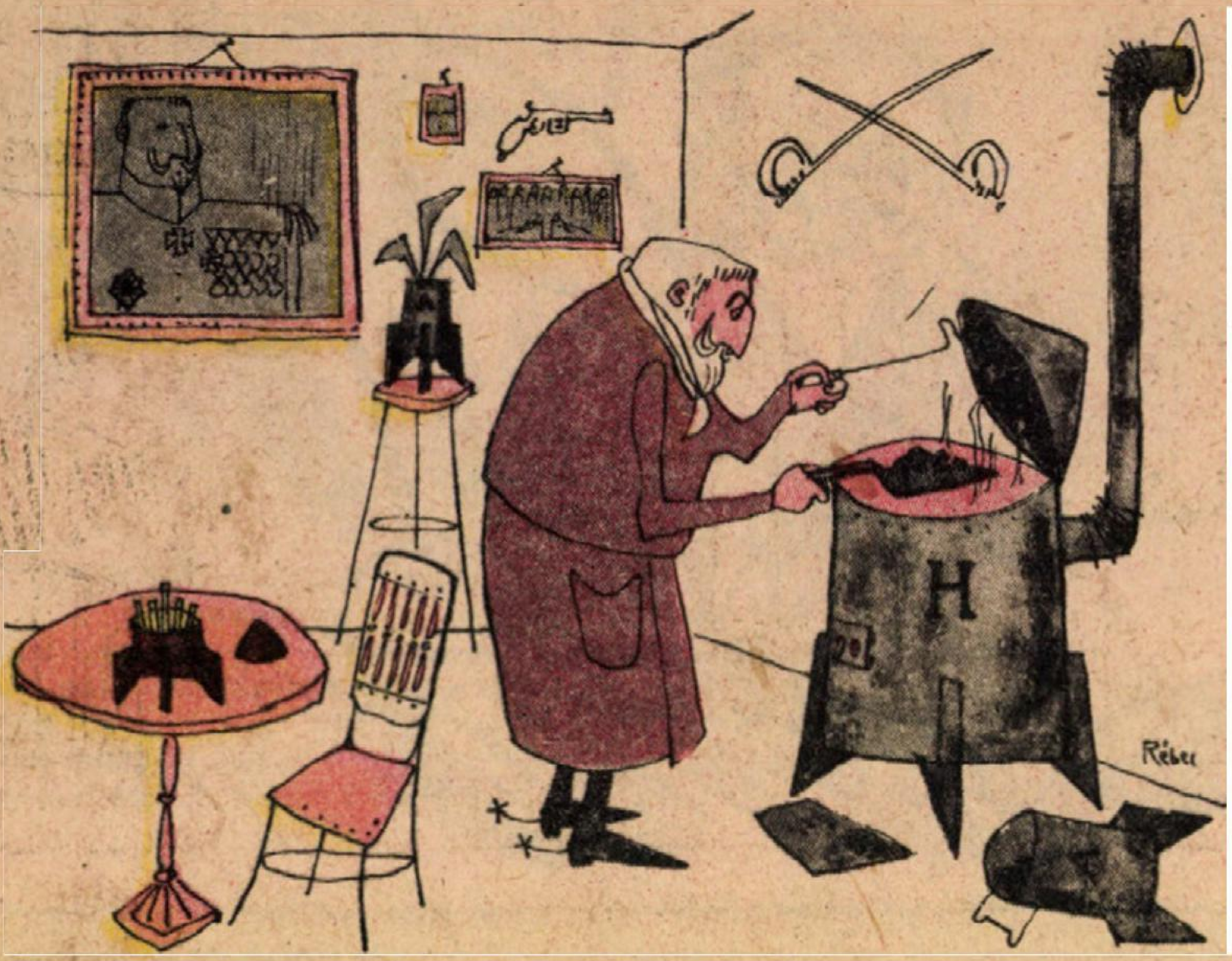
Vasvári Anna rajza

– Miért nem szóltok rá a gyerekre?
– Jöjjön rá sajátmaga, hogy mit nem szabad csinálni . . .

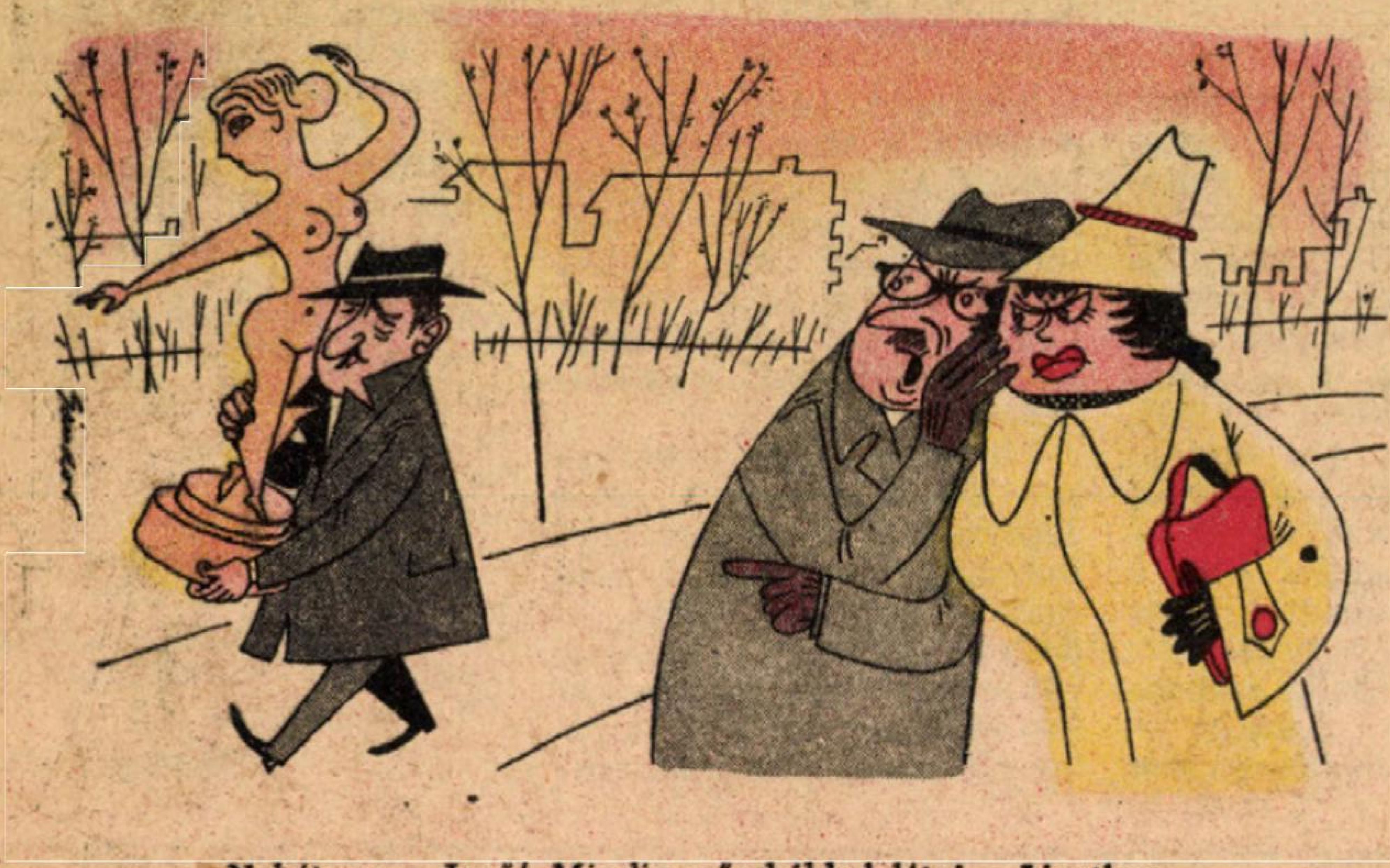
Az általános leszerelés után

Réber László rajza

Karácsony előtt

Sándor Károly rajza

– Nahát, ez a Jenő! Mindig nőcskékkel látni a Ligetben . . .

Idealista nézőpont

Toncz Tibor rajza

– Éppen jó!

Pesti tudósítónktól

Utcai jelenet.

— Pardon!

— Pardon!

— Bocsánat, ráléptem a lábára.

— Pardon, én léptem rá az ön lábára, bocsánat.

— Pardon, én kérek bocsánatot, én léptem rá az ön lábára.

— Bocsánat, azt hiszem, ön téved.

— Azt hiszem inkább ön.

— Bocsánat, nem vagyok hülye, meg tudom különböztetni a saját lábamat a magáétól.

— A maga kedvéért nem fogok hazudni!

— Kikérem magamnak! . . .

A többi nem is fontos. Elvégre a tettlegesség nem lehet témája egy olyan írásnak, amely azt igyekszik bizonyítani, hogy vannak még udvarias emberek.

*

Szegény kis pesti ember panaszkodik:

— Micsoda világ! Itt mindenkit megfúrnak. Rólam azt híresztelik, hogy öt évet ültem börtönben, sikkasztásért.

— És nem igaz, ugye?

— Persze hogy nem. Négy év sem volt!

f. l.

Hogyan kell LEFOGYNI?

Mivel ez a kérdés egyre központibb kalóriadús hazánkban, kötelességünk nyilvánosságot adni minden fogyasztási módszernek. A londoni „Daily Mirror" beszámolója szerint például Jack Hawkins, az ismert filmszínész erősen lefogyott. Hogy mitől? A válasz:

— A nyáron Rómában filmeztem, mint a Ben Hur egyik szereplője. A nagymelegben is páncélt kellett viselnem, s meg kell mondanom, semmi sem fogyaszt jobban, mint a nyári páncélviselés.

E heti hirdetésünk

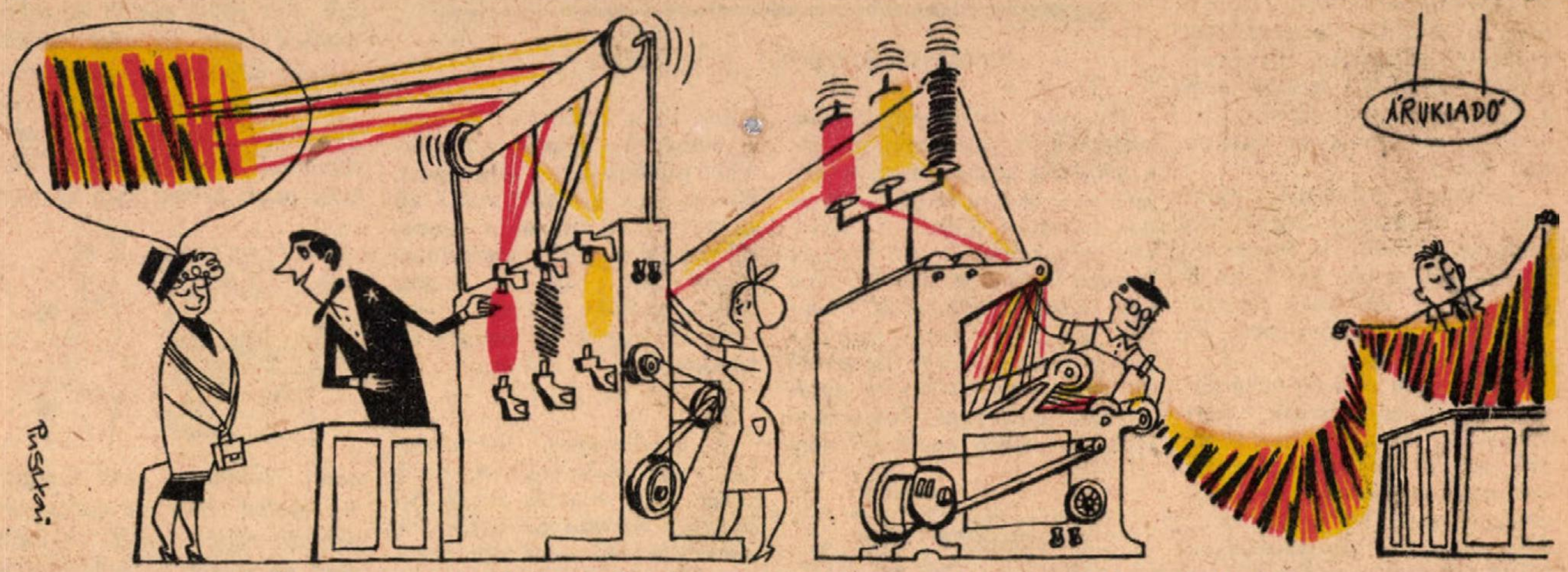

kár elszalasztani

egy ilyen felvételt, amikor részletre is vásárolhat kitűnő fényképezőgépet

Ez valóban mintabolt!

Pusztai Pál rajza

– Asszonyom, az ön által megálmodott négy és fél méter selyem átvehető az árukiadóban.

Ki látta helyesen?

Egy szőke és egy barna nő ült mellettem a villamoson. Beszélgettek.

A szőke: De jó színben vagy. Üdültél netán?

A barna: Igen. A mátraházai üdülőnkben. Most jöttem meg.

A szőke: Ne mondd. Én két hete — ugyanonnan.

A barna: Akkor kis híja, hogy össze nem találkoztunk. Klassz hely, mi? Te, mit szólsz a gondnokhoz? Hogy tud az táncolni és micsoda mókás alak! Ahogy a kutyaugatást és a macskanyávogást utánozza, jobb, mint az eredeti.

A szőke: Én inkább úgy ismertem meg, mint nagyon komoly, higgadt férfit. Néhányszor együtt sakkoztunk.

A barna: No és az üdültetési felelős? Az micsoda jópofa! Csak kicsit túl heves. Tudod, nem bánom, ha teszik a szépet, de amit az művelt!! Egyszer a hegyről futva kellett hazáig megtennem az utat, olyan hevesen üldözött a vonzalmával.

A szőke: Én, mint az eszperantó nyelv buzgó apostolát tanultam őt megbecsülni, azonkívül gyakran elbeszélgetett velem a vegetáriánus konyha előnyéről a húsételek fölött.

A barna: Elájulok! Te, ha két hete jöttél haza, akkor még veled is üdült a Hernád Tóni?

A szőke: Üdült.

A barna: Az aztán ért az udvarláshoz. Naponta virág, úgy lopta a parkban. Meg minden délután elgyalogolt a faluba, pedig négy kilométerre volt, hogy csokoládét vegyen nekem. És azok a hosszú kószálások este az erdőben...

A szőke: Én inkább úgy láttam, hogy nagyon meggondolt és vigyáz magára. Egyszer sétálni hívtam a parkba és azt mondta, köszöni, de árt a bokasüllyedésének...

Ennyit hallottam csupán mert aztán leszálltam. De ez is gondolatébresztő volt.

Lám, lám, milyen nehéz megismerni az embereket. Vajon melyik látta helyesen?

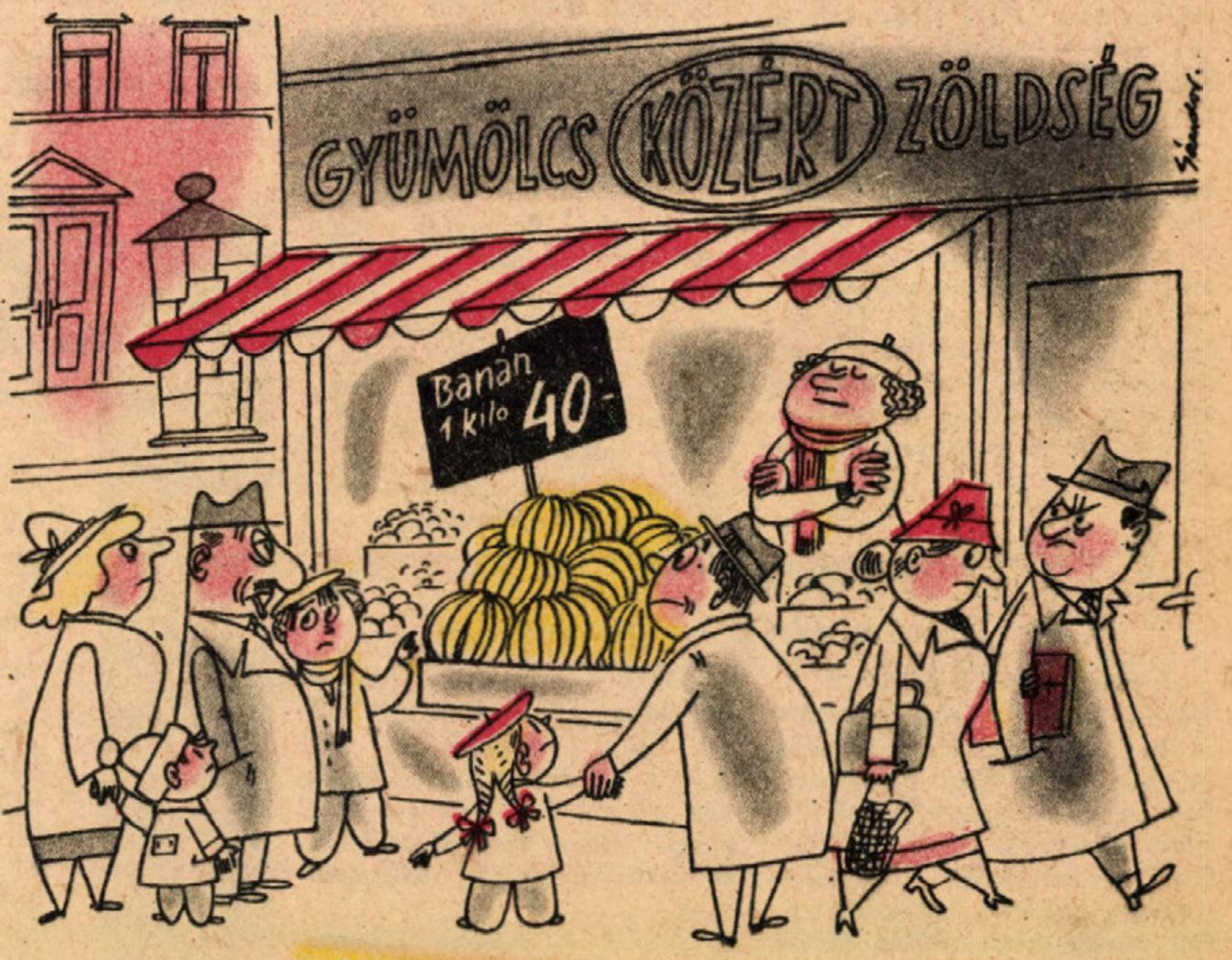
Csak úgy mellékesen jegyzem meg: a szőke úgy negyvenötéves lehetett, a barna húsz esztendős.

Kertész Magda

Falánkság-gátló orvosságot gyártunk

De ez is megteszi:

Sándor Károly rajza

A legszolidabb vőlegény

Várnai György rajza

– Milyen szerencse, hogy nincs itthon senki! Így legalább nyugodtan meghallgathatjuk a menyasszonyok-vőlegények iskoláját...

Kritika egy újításról

Néhány héttel ezelőtt a posta közölte a nyilvánossággal, hogy a távolsági beszélgetéseket külön választotta és a nemzetközi hívásokat ezután nem a megszokott „01" számon, hanem a 136–200-as új számon kell kérni.

– Megint kitaláltak valamit, – dünnyögte zsörtölődő barátom. – Eddig is lassan kapott meg az ember egy külföldi számot, mi lesz még ezután. Új szám, új adminisztráció, új bürokrácia!

Akkor nem tudtam válaszolni nyűgös barátomnak, mert magam is megszeppenve fogadok egyes újításokat. De azóta már sok interurbán beszélgetés folyt le és jómagam is lebonyolitottam jóegynéhányat. Hadd állapitsam meg – és ezzel sok ezer külföldre telefonáló „ügyfél" nevében beszélek –, hogy az új rendszer sikere minden várakozást felülmúlt. Tiz-tizenöt perc alatt, de néha csodával határosan *két-három perc alatt* behozzák a sok száz kilométernyire fekvő állomást a mindig udvarias, mindig türelmes telefonosnők.

Ebben a rovatban általában birálni szoktunk. Hadd dicsérjünk egyszer, dicsérjünk őszinte szívvel, mert van rá ok. De azért kérjük a telefonközpontot, ne bízza el magát! Ha valami hibát fedezünk fel... no, de ne zavarjuk fenyegetéssel a két régi ellenlábas, a telefonközpont és a közönség családi ünnepét.

(s.)

Le a bürokráciával!

Sztálinvárosból jelentem:

Havonta átlagosan százan születnek Sztálinvárosban. Ha a lakosság számát vesszük alapul, ez a százas születés országos rekordot jelent. A lakosság 25%-a gyerek. Ez komoly gondot okoz a tanácsnak, ahol már három „műszakos" tanítást terveztek. Végül azonban úgy döntöttek, hogy az épülő új iskola egyik szárnyát gyorsan tető alá hozzák. Így is történt. A kazán azonban nem

készült el és most az ország legmodernebb iskolájában kis vaskályhákkal fűtenek. A kályhák mellé általában a jók kerültek, távolabbra a gyengébb tanulók, akik nem készültek. Azoknak a kályha nélkül is melegük van...

*

Minden élelmiszer nagy mennyiségben és nagy választékban kapható, csak a hagymával van baj. A zöldségvásárlással foglalkozó szervek nem gondoskodtak kellő mennyiségű téli hagymáról. Úgy látszik olyan messze van a hagyma a helyi piactól, mint Makó – Sztálinvárostól. A kofák ki is használják a hagymahiányt és újfajta súlymértéket találtak ki, – a kupacot. Három-négy kis hagymából áll az egység. Azonban a rendes súlymértékre is gondolnak, amennyiben egy kis kupac pont annyiba kerül, mint amennyi egy kiló hagyma hivatalos ára.

*

A sztálinvárosi ipartelepeken nagy eredményeket érnek el az automatizálás terén. Fel akartuk keresni az egyik főmérnököt, aki évek óta egyik lelkes kezdeményezője az automatizálásnak, és aki legutóbb nagysikerű előadást tartott a szakemberek előtt a témáról. Egy nyilvános telefonállomás előtt találkoztunk vele. Dühösen verte a készüléket és mérgesen mondta:

– Azt az automatáját neki! Már a harmadik tantuszomat nyeli el...

P. L.

Panaszos sorok Bábolnáról

Községünk rohamosan fejlődik. Két évvel ezelőtt új lakónegyed épült, tizenhat családi házzal. Elkészült a villanyhálózat is, csak éppen a bekapcsolással volt baj, mert az Északdunántúli Áramszolgáltató Vállalat áram helyett csak igéretet

adott és azóta is csak igérget. Az utolsó ilyen hitegetés november elejére szólt, de mint már annyiszor, a bekapcsolás megint csak elmaradt.

Igéret tehát van bőven, ettől viszont sem a rádió, sem a mosógép nem akar működésbe jönni. A sokszor „beütemezett" határidők helyett, végre villanyt kér a tizenhat család nevében

Erdélyi Bálintné
VB-titkár, Bábolna

Vízzel nem lehet — vasalni

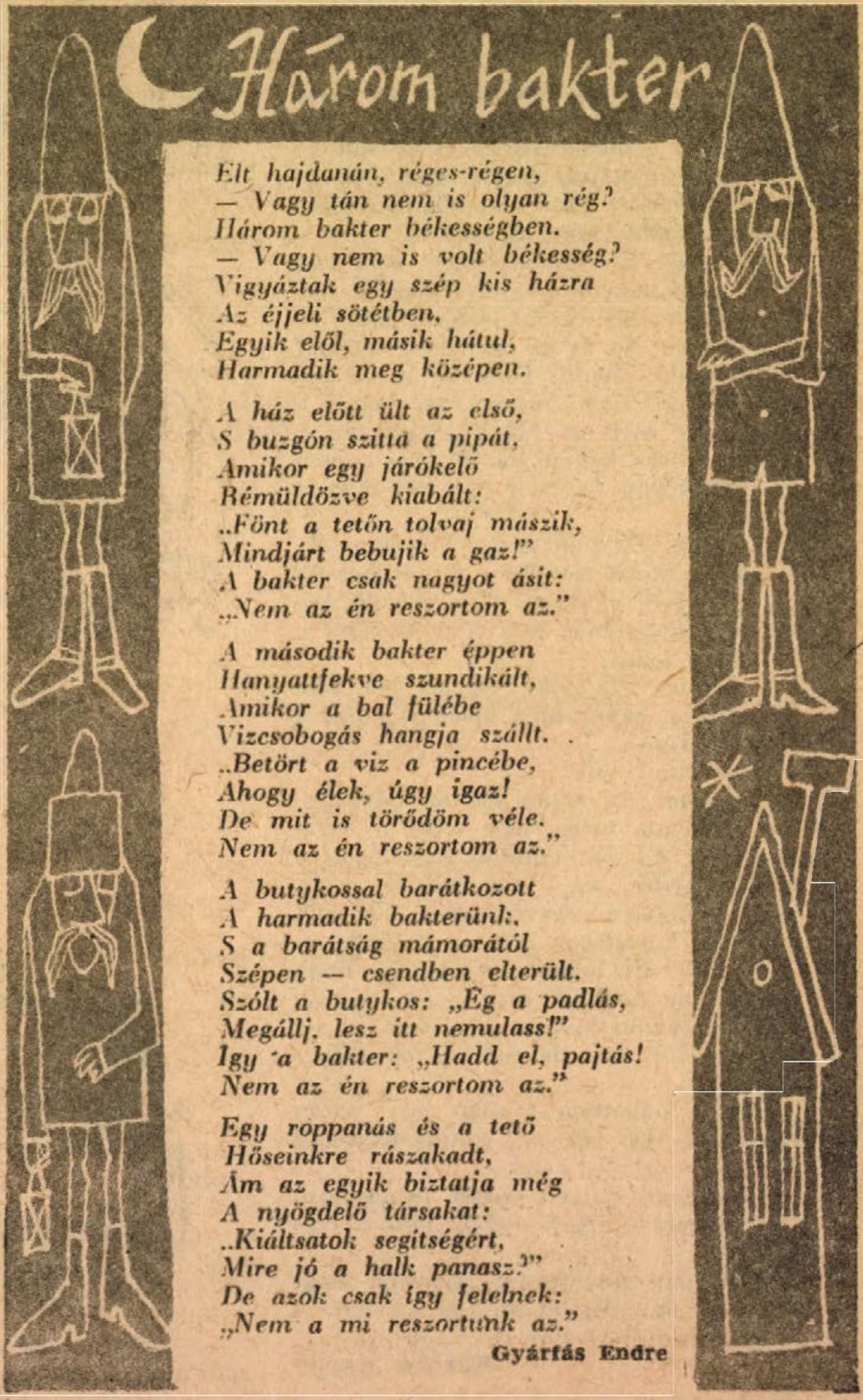
A keszthelyi TÜZÉP újításaként a faszén a telep udvarán, szabad ég alatt szívja magába az őszi esőt, mint a szivacs. Így aztán a kedves vevő, ha ezzel a szénnel akarja megtölteni a vasalóját, kénytelen előbb a sütőben megszárítani. Ott persze a víz elillan belőle és az egykilós tétel rögtön 70–80 dekára zsugorodik össze. Ennek az újításnak az az előnye, hogy a TÜZÉP egy kiló esőt 2,75 forintért ad el, hátránya viszont az, hogy ezt a vevővel fizetteti meg. Nem lehetne ezt megúszni szárazabban?...

Kozma Gáborné
Keszthely

Alkoholelvonó ambulancián

Mészáros András rajza

Három bakter

Élt hajdanán, réges-régen,
— Vagy tán nem is olyan rég?
Három bakter békességben.
— Vagy nem is volt békesség?
Vigyáztak egy szép kis házra
Az éjjeli sötétben,
Egyik elől, másik hátul,
Harmadik meg középen.

A ház előtt ült az első,
S buzgón szitta a pipát,
Amikor egy járókelő
Rémüldözve kiabált:
„Fönt a tetőn tolvaj mászik,
Mindjárt bebujik a gaz!"
A bakter csak nagyot ásit:
„Nem az én reszortom az."

A második bakter éppen
Hanyattfekve szundikált,
Amikor a bal fülébe
Vizcsobogás hangja szállt.
„Betört a viz a pincébe,
Ahogy élek, úgy igaz!
De mit is törődöm véle.
Nem az én reszortom az."

A butykossal barátkozott
A harmadik bakterünk,
S a barátság mámorától
Szépen — csendben elterült.
Szólt a butykos: „Ég a padlás,
Megállj, lesz itt nemulass!"
Így a bakter: „Hadd el, pajtás!
Nem az én reszortom az."

Egy roppanás és a tető
Hőseinkre rászakadt,
Ám az egyik biztatja még
A nyögdelő társakat:
„Kiáltsatok segitségért,
Mire jó a halk panasz?"
De azok csak így felelnek:
„Nem a mi reszortunk az."

Gyárfás Endre

Capulet és Montague

A tiszteletre méltó, reszkető fejű, agg Capulet — két vékonypénzű, dongalábú szolga kíséretében — éppen hazafelé tartott, amikor egy sikátorból hirtelen felbukkant a gyűlölt, potrohos és szuszogó Montague, ugyancsak szolgák kíséretében. Amikor meglátták egymást, mindketten megálltak és visszahőköltek. A hetvenkedő szolgák kardjukhoz kaptak és félelmetes csörömpölést vittek végbe.

— Megálljatok! — parancsolta szolgáinak Capulet, majd nyugodt, bizalomgerjesztő hangon megkérdezte régi haragosát: — Orvoshoz, Montague úr, orvoshoz?

— Orvoshoz — bólintott Montague, szakállát tépdesve. — Tudja, magas a vérnyomásom...

— Mennyi?

— Kétszázhúsz — sóhajtott Montague. — Még mindig kétszázhúsz... S önnek?

— Kétszáztíz! — panaszolta Capulet.

A két aggastyán, mit sem törődve az ámuldozó, marcona szolga-haddal, tovább folytatta a diskurzust:

— Mit érez? Fejfájást? — érdeklődött résztvevő hangon Capulet.

— Fejfájás — bólintott a kérdezett. — Ha meghallom az ön nevét, máris nyomást érzek a tarkómon, itt ni...

— Érdekes, én is. Ha az ön kedves családjáról beszélnek a jelenlétemben, azonnal úgy érzem, mintha valaki ráülne a fejemre és a lábával kalimpálva, a tarkómat verdesné... Aztán hol elsápadok, hol pedig minden csepp vérem a fejembe szalad — nyöszörgött Capulet.

— Ez az! — kiáltott fel az agg Montague örvendezve. — A vér a fejembe szalad és a végtagjaim elzsibbadnak...

Beszélgetés közben fel és alá sétáltak, bizonytalan, totyogó léptekkel, meg-megállva. Kísérőik azonban nem követték uraik példáját, hanem fennhangon szidalmazták egymást.

— Nem tudom, mi lesz velem — siránkozott Montague —, ha megpillantom becses családja valamelyik tiszteletre méltó tagját, rögtön indulatba jövök...

— Így vagyok én is — folytatta Capulet. — Először egy kis enyhe szédülést érez ugye?

— Úgy van. Enyhe szédülést és a nyakamon kidagadnak az erek...

— Ugyanazok a szimptómák, mint nálam... A szívem majd kiugrik a helyéből...

— Ez az! A szemhéjam elnehezedik — vágott közbe lelkesen Montague —, aztán a szédülés fokozódik: minden ringlispilezni kezd előttem...

— Stimmel!... Kisvártatva szörnyű átkok tolulnak az ajkamra...

— Ez is stimmel! Azt hallaná, hogy én miket kívánok önnek és kedves rokonainak!

— Kardomhoz kapok! — kiáltotta Capulet.

— Úgy ahogy mondja! Én is a kardomhoz kapok — helyeselt buzgón Montague. — Annak, akinek magas a vérnyomása, muszáj a kardjához kapkodnia... S olykor úgy érzem, mintha a fejem állandóan nőne a nyakamon...

— És aztán úgy érzi, hogy a következő pillanatban mindennek vége és a feje darabokban hull a lába elé... Jól mondom?

Így beszélgettek még egy jó ideig: nyögve, sóhajtozva, egymás szavába vágva, a legnagyobb egyetértésben. Nem úgy a szolgák, ők már kardot rántottak és tapintatosan, a legnagyobb csöndben ölték egymást.

Végül a két öreg békében elbúcsúzott egymástól és ki-ki ment a dolga után.

A helyszínen csak a szolgák maradtak, holtan.

Mikes György

Semmi sem biztos

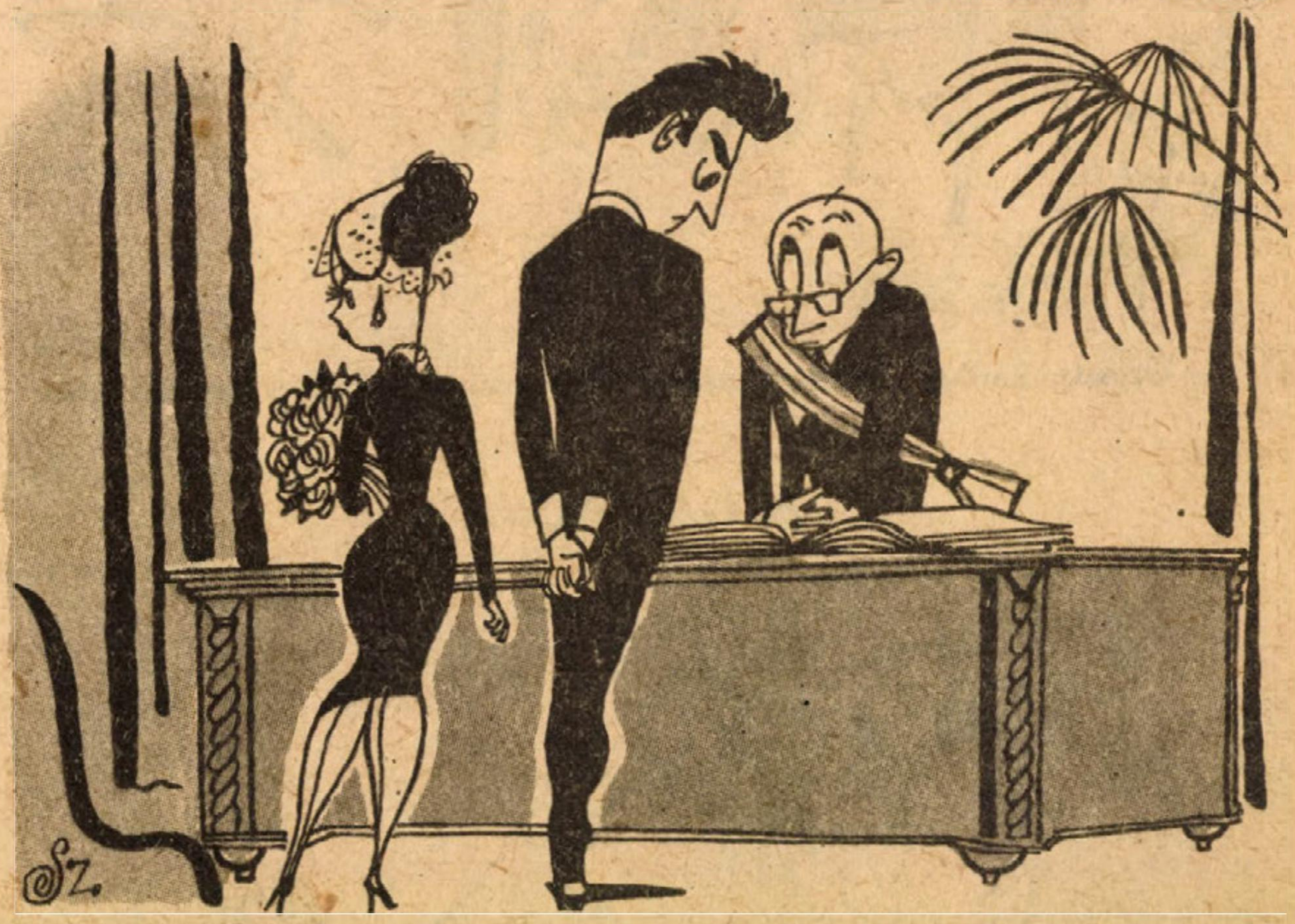
Gerő Sándor rajza

– Miért ül így az igazgató unokaöccse a széken?
– Azt hiszi, hogy nyeregben van.

Habozók

Szűr-Szabó József rajza

– Ha nem tudják eldönteni, hogy igen, vagy nem, aludjanak rá még egyet!

Mindenféle

Mivel az emberi tudás hihetetlen mértékben növekedik, az ember egyre műveletlenebb lesz. Annyi mindent találnak fel, fedeznek fel, számítanak ki, hogy az ember csak győzzön szégyenkezni: mennyi mindent nem tud!

Némely írásművet olvasva arra kell gondolni, hogy jó lenne feltalálni olyan papirost, amelyik nem türelmes.

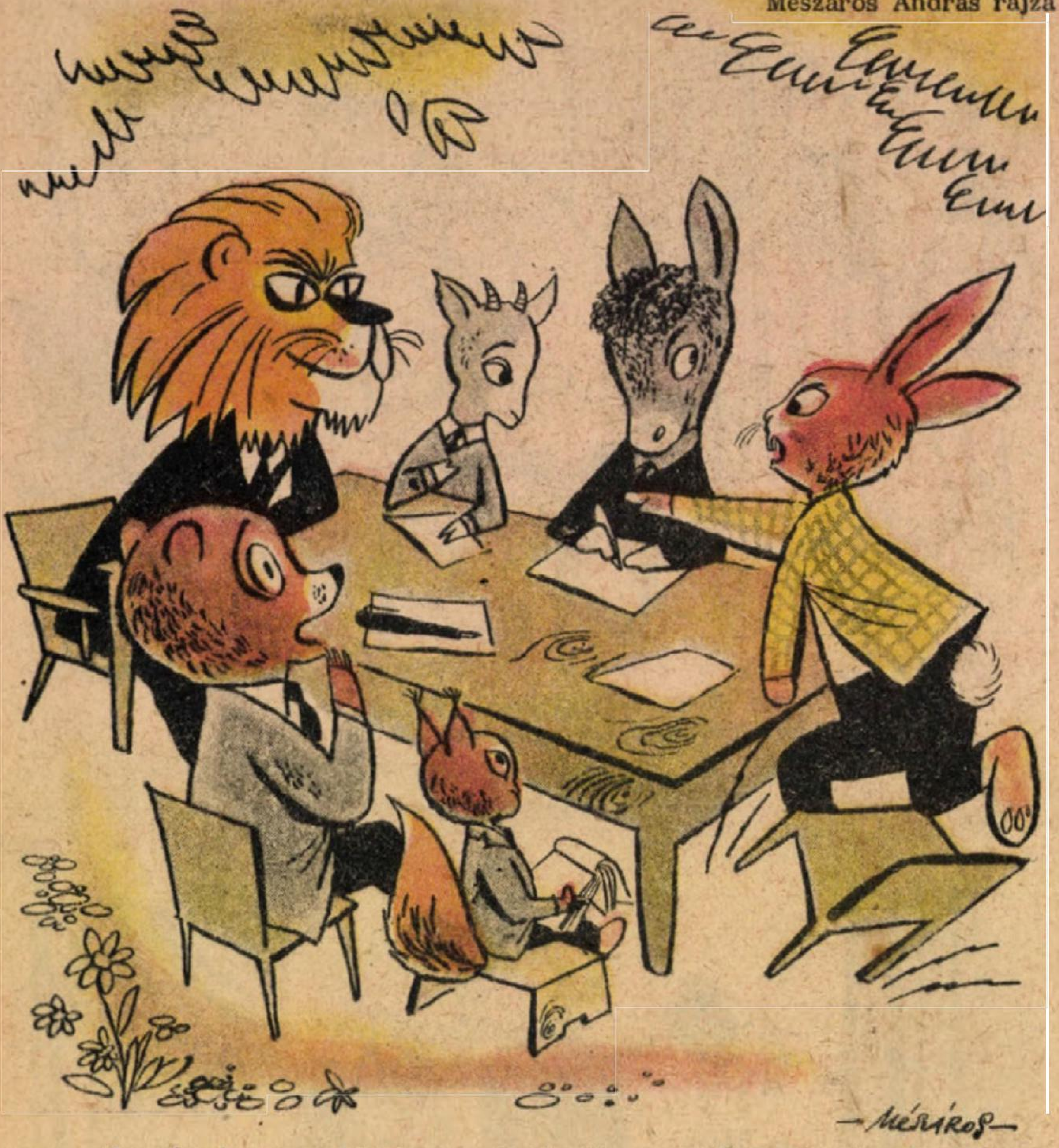
Absztrakt művész büszkesége: ő eredeti alkotó, még a természetet sem utánozza.

Mikor lesz képes egy új Kopernikus megmagyarázni külön-külön minden embernek, hogy nem körülötte forog a világ?

F. L.

Bátor kiállás

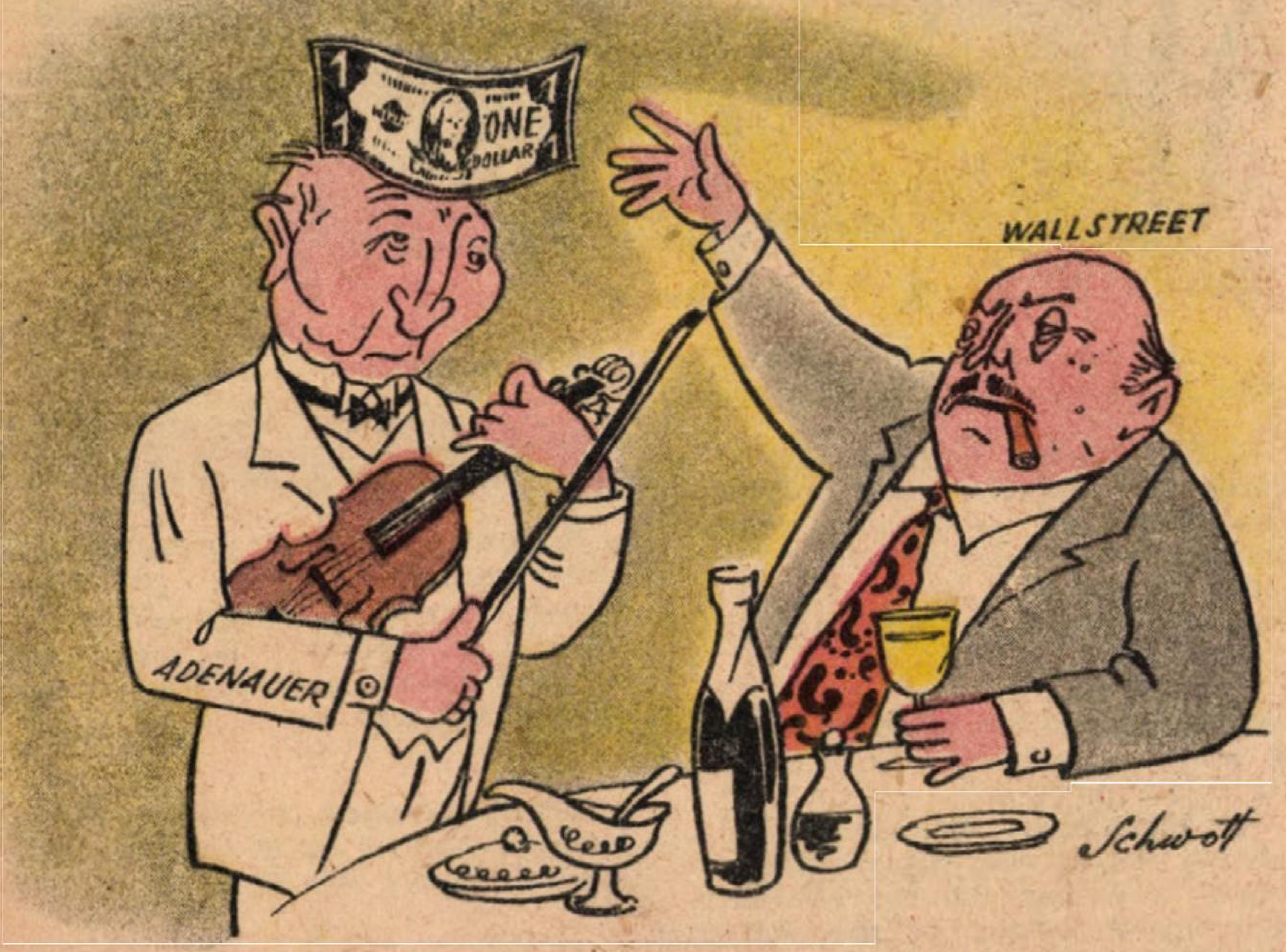
Mészáros András rajza

– Oroszlán kartársat feltétlen meg kell védenem Gida kartárs támadása ellen . . .

A GAVALLÉR

Schwott Lajos rajza

– Nesze! Mert olyan szépen húzod a nótámat! . : ;

Kalória

Elemér öltözködés közben megnézte az óráját és nagyot rikkantott a feleségére:

— Kisanyám, siess, adjál gyorsan valami harapnivalót. Nem kell nagy früstök, csak éppen bekapok egy csekélységet, nehogy elkéssek!

Kisanyám sietett, és Elemér rekordidő alatt bekapott egy csekélységet: két csupor tejeskávét, két vajas-dzsemes-zsömlét és tíz centi szárazkolbászt. Röptében kiáltotta vissza az előszobából:

— A tízóraim?

— Beraktam az aktatáskádba!

A hivatalban Emmike, a titkárnő friss kávéval várta.

Elemér élvezettel szürcsölte az aromás feketét. Az utolsó kortynál tartott, amikor megjelent Szimkáné, a hivatali segédnő a tőle megszokott bő szatyorral.

— Sóskiflit tetszik?

— Túrós nincs?

Szimkáné sértődötten válaszolta:

— Miért ne volna?

Két darab omlós túróspite elfogyasztása után lépett be a szobába Zsufka főkönyvelő.

— Tízóraiztál már, Elemér?

— Még nem — hangzott az őszinte válasz.

— Okosan tetted. Anyósomék rengeteg disznóságot küldtek Nógrádból. Kóstolj.

Elemér bőven kóstolt.

Tizenegy órakor eszébe jutott a tízórai. Mit szólna az asszony, ha érintetlenül hazavinné a csomagot? Kibontotta. Tegnapról maradt rántott szelet szorongott két karéj kenyér között. Mellette egy Jonathán alma és egy paradicsompaprika versenyezett, hogy ki a pirospozsgásabb. Elemér mindent jóízűen elfogyasztott, de az óriási almának csak a felét ette meg, a másik feléért csereakciót bonyolított le: két tepertős pogácsa ellenében átnyújtotta Ilonkának, a gépírónőnek.

Ezután már gyorsan telt az idő. Egy órakor testületileg megjelentek az étkezőben ebédelni. Utána kávéztak a büfében. Kiderült, hogy a büfében gesztenyepürét is kínálnak és az ilyesminek csak az erős karakterek tudnak ellenállni. Elemér gyenge karakternek bizonyult.

Délután aztán hősünk nekiesett a dolognak és a jól elvégzett munka tudatával tért vissza otthonába. Hét órakor már türelmetlenül ült a terített ebédlőasztalnál, nyakában szalvétával, szívében a megszokott hazai ízek utáni vágyakozással. Egyszer naponta jól esik élvezni a kiadós házi kosztot!

— Negyedórát kell várni — hangzott az asszony gyászjelentése. — Éhes vagy, fiam?

Elemér mélyet sóhajtott:

— Hogyne volnék drágám! Tudod, gyenge volt ma az üzemi ebéd!

Stella Adorján

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.